

Z obsahu:

- Kristus vstal z mrtvých**
Poselství Jana Pavla II.
Urbi et Orbi
20. dubna 2003
- strana 2 -
- Velekněžská modlitba
Ježíše Krista**
- strana 4 -
- Eucharistie a Maria**
Z encykliky Jana Pavla II.
Ecclesia de Eucharistia
- strana 6 -
- Naše Matka
a Prostřednice**
Kardinál Leo Scheffczyk
- strana 7 -
- Cikánův růženec**
Romulado Rodrigo
- strana 8 -
- Úkon zasvěcení
Panně Marii**
Jan Pavel II. k mladým
11. dubna 2003
- strana 10 -
- Karel Rakouský –
křesťan pro Evropu**
Biskup Andreas Laun
- strana 12 -
- Kapucíni a války s Turky**
Hieronymus Graf OFM
- strana 13 -
- Pravověrní nemají šanci**
Stephan Beier
- strana 14 -
- Etický relativismus
a kanibal z Fuldy**
Robert Spaemann
- strana 16 -

Botticelli: Madona s dítětem

Pokání a obrácení, to bylo ústřední téma čtyřicetidenní přípravy na velikonoční svátky. Ale pokud bychom si mysleli, že doba pokání je tím za námi, byli bychom na omylu. Hned onen slavný první den po sobotě, kdy se Pán vrací oslavený ke svým učedníkům, svěčuje jim úkol shodný s tím, čím On sám začal své veřejné působení: hlásat pokání na odpuštění hříchů, a to všem národům počínaje od Jeruzaléma. Poukazuje na to, že to je také jediný smysl všeho toho, co bylo dosud napsáno v Mojžíšovi, prorocích a žalmech. Pán neuvádí žádné výjimky ani polehčující, omlouvající okolnosti. A svatý Jan nám k tomu říká bez obalu: Kdo tvrdí, že zná Krista, kdo se vydává za jeho učedníka, ale neplní jeho přikázání, tedy i přikázání hlásat pokání všem národům, je lhář a není v něm pravdy.

Příslušnost ke Kristu není tedy ani v nejmenším soukromou záležitostí. Upravovat si křesťanský život tak, abychom si poklidně žili a nenarazili, znamená nikoliv žít v Kristu a pro Krista, ale jen v sobě a pro sebe s falešným sebeuspokojením, že se ještě ke Kristu hlásíme vnitřně. Ale Kristus od nás žádá: Jděte a hlásejte pokání na odpuštění hříchů.

Jsme posláni hlásat pokání na odpuštění hříchů, tedy usilovat, aby se v osobním i společenském životě obnovoval onen nejmoudřejší řád, který Bůh vložil do svého stvoření, především do té jeho nejvznešenější, jemu nejpodobnější části, která je obdarována darem poznání a svobodné vůle. To je tedy něco zcela jiného než hlásat smířlivou toleranci s hříšným jednáním, vedoucí k přezírání hříchů, takže hřích člověku nejdříve nevádí, pak je pokládán za něco žádoucího a nakonec se hříšný způsob života pokládá dokonce za vymoženost, na kterou si lidé činí nárok a právo. To je opak toho, co chce náš Pán, který trpěl a zemřel, aby všechny národy počínaje Jeruzalémem smířil s Bohem, nikoliv s hříchem.

Ocitáme se v situaci, kdy úkol hlásat pokání nám připadá nadmíru obtížný, ne-li přímo nemožný: o něčem takovém nechť národy nic slyšet, a to především ty národy, které se pokládají za nejvyspělejší, tedy nejkulturnější. Nejsou si přitom vědomy, že ve skutečnosti dávají svým zvráceným chováním sobě i své kultuře velice špatné vysvědčení, což se také projevuje v jejich neuvěřitelné

Pokračování na str. 5

Kristus vstal z mrtvých

„Surrexit Dominus de sepulcro, qui pro nobis pependit in ligno.“ Vstal z hrobu Pán, který za nás pněl na dřevě. Aleluja!

Ozývá se radostná velikonoční zvěst: Kristus vstal z mrtvých, opravdu vstal! Ten, který „trpěl pod Pontským Pilátem, byl ukřižován, umřel a pohřben jest,“ Ježíš, Boží Syn, narozený z Panny Marie, „třetího dne vstal z mrtvých podle Pisma“ (Credo).

Tato zvěst je základem naděje lidstva. Kdyby totiž Kristus nevstal z mrtvých, nejenže by byla marná naše víra (srov. 1 Kor 15,14), ale byla by marná i naše naděje, protože zlo a smrt by nás držely jako rukojmí. Nyní však hlásá naše liturgie – *Kristus byl vzkříšen z mrtvých jako první z těch, kteří zemřeli* (srov. 1 Kor 15,20). Svou smrtí Ježíš rozlomil železná pouta zákona smrti a vyplenil provždy její jedovaté kořeny.

Pokoj vám! (Jan 20,19.20) Toto je první pozdrav Zmrtvýchvstalého učedníkům; pozdrav, který dnes opakuje celému světu. Jak dobrá je to novina a vytoužená! Jak potěšující zvěst pro ty, kteří jsou utlačováni tíží hříchů a jeho mnohými strukturami! Pro všechny, zvláště pro maličké a chudé hlásejme dnes naději pokoje, pravého pokoje, založeného na solidních sloupech lásky, spravedlnosti, pravdy a svobody.

„Pacem in terris.“ – „Mír na zemi, hluboká touha lidských bytostí všech dob, může být znovu nastolen a zajištěn jen při plném respektování Bohem stanoveného řádu“ (Enc. Pacem in terris, Úvod). Těmito slovy začíná historická encyklika, jakou před čtyřiceti roky blahoslavený papež Jan XXIII. vytyčil světu cestu míru. Jsou to slova smutně zastíněná násilím a konflikty.

Mír Iráku! Za podpory mezinárodního společenství nechť se Iráčané stanou protagonisty solidní rekonstrukce své země. Mír v jiných oblastech světa, kde zapomenuté války a plíživé konflikty mají za následek mrtvé a zraněné za mlčení a zapominání nemalé části veřejného mínění. S hlubokou bolestí myslím na brázdou násilí a krve,

kteřá jako by nechtěla skončit ve Svaté zemi. Myslím na tragickou situaci mnoha krajin afrického kontinentu, který nemůže být ponechán sám sobě. Vidím zřetelně ohniska napětí a atentáty na lidskou svobodu na Kavkazu, v Asii a v Latinské Americe, v oblastech světa, které jsou mi stejně drahé.

Kéž se protrhne řetěz nenávisti, který ohrožuje spořádaný rozvoj lidské rodiny. Kéž nám Bůh dopřeje, abychom byli vysvobozeni od nebezpečí dramatického střetu

kultur a náboženství. Víra a láska k Bohu činí věřící každého náboženství odvážnými tvůrci pochopení a odpuštění, trpělivými strůjci plodného mezináboženského dialogu, který nechť ohlašuje novou éru spravedlnosti a míru.

Jako k apoštolům, vylekaným na jezeře za bouře, opakuje Kristus i lidem naší doby: *Odvahu, to jsem já, nebojte se!* (Mk 6,50) Jestliže ON je s námi, proč bychom se báli? Ať se objeví jakákoliv temnota na horizontu lidstva, dnes slavíme zářivý triumf velikonoční radosti. Jestliže protivítr brání v pochodu národů, jestliže se moře dějin stává bouřivým, nikdo ať nepropadá zděšení a nedůvěře! Kristus vstal z mrtvých; Kristus je mezi námi živý, skutečně přítomný ve svátosti Eucharistie. ON nám nabízí Chléb spásy, Chléb chudých, Pokrm poutníků.

Ó božská přítomnosti lásky, o živá matka Krista, naší Paschy, Ty jsi viatikem pro toho, kdo trpí a kdo umírá, pro všechny jsi bezpečnou zárukou věčného života!

Maria, první svatostánku v dějinách, Ty mlčenlivá svědkyně velikonočních divů, pomoz nám zpívat životem tvůj a tentýž Magnificat chvály a díky, protože v tento dnešní den „vstal z hrobu Pán, který za nás pněl na kříži“. Vstal Kristus, náš pokoj a naše naděje. Vstal! Aleluja!

Bolletino Vaticano 20. 4. 2003

Ježíšovi svědci

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

*Must se naplnit všechno,
co je o mně psáno*

Když se přidá k učedníkům, kteří se pozdě večer vracejí z Emauz, zavedou tě za zavřená dveře k ostatním, které ráno opustili. Vyprávějí všem, jak se setkali s živým Pánem. Rozhlédni se po tvářích přítomných. Vidíš tu zatím nikoliv velikonoční radost, ale spíše rozpaky. Jako by se uzavřeli nejen před židy, ale také před radostnou zvěstí o Pánově zmrtvýchvstání, i když o něm svědčí nejen ženy a Petr, ale nyní i Kleofáš a jeho společník.

Sám Ježíš už stojí uprostřed nich, a oni se děsí a jsou plní strachu! Nestává se to i tobě, že se bojíš přijmout bez výhrad radostné pravdy, které ti připravila Pánova láska? Pros Duha Svatého, aby rozptýlil tvou skepsi, která tě tak drží při zemi a zatemňuje tvůj duchovní zrak, i když je ti Ježíš tak blízko.

Proč vám to přichází na mysl?

Hledej co nejpřímněji a nejdůsledněji odpověď na tuto otázku. Nemáš stále ještě strach oprostít se od lidské úzkoprsé malosti a přijmout skutečnost, že Boha nemůžeš svazovat do svých omezených lidských měřítek a představ, i kdyby se ti zdály sebevznešenější? Nebojíš se přijmout skutečnost, že Ježíšova přítomnost je dar lásky, která bude vždy nekonečně překračovat každou tvoji představu? Neboj se tedy, že něco nebude podle tvého. To tvé zůstane vždy malicherné. Podvol se bezvýhradně Pánově velkodušnosti. Je to nekonečná velkodušnost všemohoucího Boha.

Nelekej se skutečnosti, že stejně jako zavřenými dveřmi i do tvého srdce a tvé duše vstupuje jeho živé tělo, které viselo na kříži, odpočívalo v hrobě a třetího dne oslavené vstalo, aby právě jako oslavené přicházelo k tobě. Spolehni plně na jeho osobní přítomnost. *Dotkni se ho, přesvědči se!* Živý Ježíš v tobě není žádný výmysl, není to vidina ani fantazie, nemá to nic společného s magickými představami a tajemnými silami ezoterického světa. Kdykoliv k tobě Ježíš přichází v Eucharistii, *ukazuje ti své probodené ruce a nohy*, chce s tebou jíst u jednoho stolu, abys byl bezvýhradně přesvědčen o jeho **skutečné osobní přítomnosti**. Dobře si prohlédni jeho rány, neohlížej se na samozvané, sebevědomé a víry neschopné vykladače, a obrať se na něho; přichází, aby ON sám ti *otevřel mysl*, abys porozuměl Písmu. Všechno, co je v Písmu napsáno, směřuje k němu jedinému

a nachází svůj plný smysl teprve tím, že *Kristus trpěl a třetího dne vstal z mrtvých*.

Nekonečná hodnota Ježíšových ran není v tom, co musely vytrpět, ale v tom, že jsou pečetěmi **nejdokonalejší a nejvyšší dobrovolné poslušnosti**, s jakou se Boží Syn podrobil svému Otci, který pak tuto oběť dokonale zhodnotil a jeho muka i jeho ponížení proměnil ve slávu svou i svého Syna. Celý tento bolestný přerod k radosti slávy je věčným vzorem také tvého osobního přerodu, tvého nezbytného obrácení. To je Ježíšem vykoupený a posvěcený návod, v čem ty jako člověk můžeš *být jako Bůh*.⁽¹⁾

Chápeš už, proč Pán nyní jako o tom nejdůležitějším mluví o pokání na odpuštění hříchů? Pokud si myslíš, *znám ho, ale jeho přikázání nezachováš, jsi lhář a není v tobě pravdy*. Každým hříchem se *zřkáš Svatého a Spravedlivého* a dáváš přednost *vrahovi*. Není pak divu, když skrze své hříchy nemůžeš vidět a rozpoznat opravdového Ježíše, a pak se ho bojíš jako nějakého *ducha*, jako někoho, kdo tě dokonce ohrožuje. Jeho proboděné ruce ti nabízejí pokání nikoliv jako zatěžující břímě, ale jako osvobozující dar, jediný způsob, jak odstranit škodlivé a zhoubné výrůstky a nádory tvé zvěle, které se v tobě rozbujely a zahlušují tě neklidem, nedůvěrou, vlačností a pýchou. Chce tě vnitřně proměnit a učinit svým svědkem.

Abys mohl o něm vydávat věrohodné svědectví, musíš projít bolestnou zkušeností vlastního obrácení. Být jeho svědkem, tedy promlouvat *v jeho jménu*, znamená **být jedno s Kristem** a přinášet a hlásat ústy i životem jen jeho evangelium, nikoliv své vlastní nauky. Svět toužebně čeká na toto svědectví. *Mnoho lidí si říká: Kdo nám ukáže dobro?*⁽²⁾ Jenom ten, kdo odhaluje *jasnou Boží tvář*. Proto pečlivě zkoumej, zda ti, kteří vystupují a vydávají se za jeho svědky, se jako on *utrpením naučili poslušnosti*⁽³⁾. Nehleď na výřečnost samozvaných učitelů, nespolehej na to, že jejich slovo zní a vypadá jako sympatické a imponující, je to pouze lidský výmysl. Ptej se jich po jediné věrohodné legitimaci, kterou se ti dnes tak přesvědčivě a neklamně prokazuje sám Pán: Jeho rány jsou pečeti, že je *poslušný až k smrti, a to smrti na kříži*. Ježíš nepotřebuje svědky, kteří šíří své vlastní výmysly, ale ty, kteří hlásají *pokání na odpuštění hříchů*.

Můj Pane, chci *zachovávat Tvé slovo, aby ve mně Boží láska byla přivedena k dokonalosti!*
Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Gen 3,5; ⁽²⁾ resp. žalm 5;

⁽³⁾ Žid 5,18

Liturgická čtení

1. čtení - Sk 3,13-15.17-19

Petr promluvil k lidu: „Bůh Abrahámův, Izákových a Jakubův, Bůh našich praotců oslavil svého služebníka Ježíše, kterého jste vy si ce vydali a kterého jste se zřekli před Pilátem, ačkoliv on rozhodl, že ho propustí. Vy jste se zřekli Svatého a Spravedlivého, a vyprosili jste si milost pro vraha. Původce života jste dali zabít, ale Bůh ho vzkřísil z mrtvých, a my jsme toho svědky. Já ovšem vím, bratři, že jste to udělali z nevědomosti, a stejně tak i vaši přední muži. Bůh to však dopustil, aby se tak splnilo, co předem oznámil ústy všech svých proroků, že jeho Pomazaný musí trpět. Obráťte se tedy a dejte se na pokání, aby vaše hříchy byly zahlazeny.“

2. čtení - 1 Jan 2,1-5a

Moje milé děti! Toto vám píšu, abyste nehrěšili. Zhřeš-li však někdo, máme přimluvice u Otce: Ježíše Krista spravedlivého. On je smírnou obětí za naše hříchy, a nejen za naše, ale i za hříchy celého světa. Podle toho víme, že jsme ho poznali, když zachováme jeho přikázání. Kdo tvrdí: „Znám ho“, ale jeho přikázání nezachovává, je lhář a není v něm pravda. Kdo však jeho slovo zachovává, v tom je Boží láska opravdu přivedena k dokonalosti.

Evangelium - Lk 24,35-48

Dva učedníci vypravovali, co se jim přihodilo na cestě a jak Ježíše poznali při lámání chleba. Když o tom mluvili, stál on sám uprostřed nich a řekl jim: „Pokoj vám!“ Zdělali se a ve strachu se domnívali, že vidí ducha. Řekl jim: „Proč jste rozrušeni a proč vám v mysli vyvstávají pochybnosti? Podívejte se na mé ruce a na mé nohy: vždyť jsem to já sám! Dotkněte se mě a přesvědčte se: duch přece nemá maso a kosti, jak to vidíte na mně.“ A po těch slovech jim ukázal ruce a nohy. Pro samou radost však tomu pořád ještě nemohli věřit a jen se divili. Proto se jich zeptal: „Máte tady něco k jídlu?“ Podali mu kus pečené ryby. Vzal si a před nimi pojedl. Dále jim řekl: „To je smysl mých slov, která jsem k vám mluvil, když jsem ještě byl s vámi: že se musí naplnit všechno, co je o mně psáno v Mojžíšově Zákoně, v Prorocích i v Žalmech.“ Tehdy jim otevřel mysl, aby porozuměli Písmu. Řekl jim: „Tak je psáno: Kristus bude trpět a třetího dne vstane z mrtvých a v jeho jménu bude hlásáno obrácení, aby všem národům, počínajíc od Jeruzaléma, byly odpuštěny hříchy. Vy jste toho svědky.“

Velebněžská modlitba Ježíše Krista

Modlitba Syna Božího

Velebněžská modlitba Ježíše Krista je modlitbou Božího Syna, který v určitém okamžiku lidských dějin přijal lidské tělo a byl znám jako Ježíš z Nazareta. Jeho velebněžská modlitba je zachována v evangeliu svatého Jana (17,1-26) a došlo k ní na konci jeho veřejné činnosti. Otevírá novou etapu v Ježíšově životě: přechod z tohoto světa k Otci.

Velebněžská modlitba dokonale doplňuje celý jeho život. Ježíš je totiž v evangeliích mužem modlitby. Modlitbě věnoval mnoho času. V jednotlivých momentech svého života odchází do ústraní a modlí se.

I když se Kristus účastní liturgie jak ve svatyni, tak v synagogách, nikde není zmínky o tom, že by se modlil na půdě svatyně nebo synagogy. Místo toho se modlí o samotě na zvláštních místech, na hoře, v zahradě. Je to ve shodě s jeho učením, ve kterém pranýřuje okázalou modlitbu lidem na očích a za místo modlitby doporučuje malý uzavřený prostor, kde by člověk mohl nerušeně rozmlouvat s Otcem.

Ježíš se obrací k Otci oslovením *Abba*, což přeloženo znamená něžně *Tatínku*. Ježíš zdůrazňuje výjimečnost svého vztahu k Otci, když říká *můj Otec a váš Otec*. Ale když ho učedníci požádají, aby pro ně zformuloval modlitbu, se kterou by se i oni mohli identifikovat a současně se odlišovat od učedníků jiných učitelů, Ježíš je naučil modlitbě, která začíná *Otče náš* (Mt 6,9-12).

Nejbližší kontext (Jan 13-16)

Zpráva svatého Jana o posledním setkání s učedníky začíná tím, že umývá nohy svým apoštolům. Pán a Mistr povstává od stolu, odkládá šat, jaký nosí svobodní lidé, a stane před svými učedníky v zástěře

sluhy a nevolníka. Sám pak vysvětluje toto gesto: *Chápete, co jsem vám učinil? Nazýváte mě Místrem a Pánem, a to právem: to skutečně jsem. Jestliže jsem vám tedy umyl nohy, já, Pán a Mistr, máte také vy jeden druhému umývat nohy. Dal jsem vám příklad: Jak jsem já udělal vám, tak máte dělat i vy.*

Po tomto gestu Ježíš v hlučném pohnutí oznamuje, že jeden z jeho učedníků ho zradí. Jidáš odchází z Večeřadla a není svědkem velebněžské modlitby. Po oznámení zrady Ježíš také mluví o chvíli slabosti svého učedníka Petra.

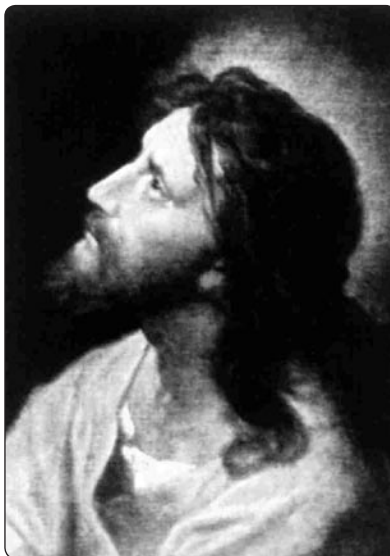
Než se Ježíš začne modlit k Otci svou přímou modlitbu, oznamuje učedníkům rozloučení. Účelem rozloučení je odchod do Otcova domu, aby jim připravil místo. Ježíš je však ujišťuje: *Jestliže odejdu a připravím vám místo, přijďte a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli tam, kde jsem já.*

Dalším pramenem útěchy pro učedníky je příslib poslání Ducha Svatého. Utěšitel bude působit v srdcích učedníků v jejich prospěch, bude se za ně přimlouvat u Otce, bude je těšit a povznášet na duchu. To on je naučí všemu a připomene jim, co jim Ježíš mluvil. Dá jim také sílu, aby mohli vydávat svědectví.

Velebněžská modlitba (Jan 17)

Ke komu a jakým způsobem se Ježíš obrací ve své přímou modlitbě? Ježíš svou modlitbu adresuje Otci. Pozoruhod-

ná je při tom důvěrnost a citlivost, vyjádřená šestinásobným opakováním volání *Otče*. Ježíšova blízkost k Otci se těsně váže na jeho velkodušnou poslušnost: *Já jsem tě oslavil na zemi: dokončil jsem dílo, kte-*

ré jsi mi svěřil, abych ho vykonal. Slova, která jsi dal mně, dal jsem jim. A slávu, kterou jsi mi dal, dal jsem já jim. I Ježíš ukazuje těmito slovy nesmírnou štědrost, kterou Otec projevuje nejdříve Synovi a pak lidem. Ježíš se tak projevuje jako velkodušný a poslušný rozdatel dober Otce i těch dober, která sám zajistil.

Za koho se Ježíš modlí svou velebněžskou modlitbu? Musí nám být nápadné pořadí: Nejdříve se modlí za sebe, pak za ty, které mu Otec bezprostředně svěřil – to je nejobšírnější část modlitby, a nakonec se modlí za pokolení vyznavačů, tedy za nás všechny.

Třetí otázka zní: Za co se modlí a jaké záležitosti představuje Otci? Nápadná je jedinečná perspektiva. Ježíš nevychází od potřeb svých učedníků ani od neštěstí, která ohrožují svět. Výchozím bodem je sláva Otce a Syna. Těto slávě slouží postoj Ježíšovy poslušnosti vůči Otci. Jestliže se tedy Ježíš modlí za sebe a za svěřené učedníky i budoucí Církev, činí tak v rámci poslání, které mu Otec svěřil. Vychází ve své modlitbě z vůle Otce a prosí ho naléhavě o dobra, po kterých touží rovněž Otec.

Ježíš zahrnul Otce slávou svým dílem, které mu Bůh svěřil k vykonání. Slávě Otce bude sloužit také oslava Ježíše, tedy vítězný průchod umučením, smrtí a zmrtyvýchvstáním ke slávě Otce. Když se Ježíš modlí, aby byl oslaven, má tím na mysli konkrétní a nejdůležitější ovoce svého poslání: spásu nabízenou lidem. *Oslav svého Syna, aby Syn oslavil tebe. Obdaril ho mocí nade všemi lidmi, aby dal život věčný všem, které jsi mu dal. Život věčný pak je to, že poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista.*

První velká prosba Ježíše k Otci je za spásu těch, které mu Otec svěřil. Cestou k tomu a druhou prosbou je prosba o poznání pravého Boha i toho, kterého poslal, Ježíše Krista. Ježíš ukazuje, že nevidí důležitější záležitosti, než je spása těch, které mu Otec svěřil. Nezastíňují ji ani nastávající, ani budoucí nebezpečí, která číhají na učedníky.

V té době znala vybraná hnutí v judaismu jediný způsob, jak se uchránit před vlivy světa – odloučit se od světa. Ježíš však nevidí ochranu v tom, že se budou jeho učedníci úzkostlivě vyhýbat světu, nýbrž že budou konat v Bohu. Prosí naléhavě Otce: *Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je chránil od Zlého. Nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa.* Tak tedy jejich po-

svěcení v pravdě se neuskuteční jako v judaismu odloučením od světa, ale proměňujícím působením pravdy, obsažené v Božím slově. Ježíš se modlí za posvěcení učedníků proto, že nejen neustoupí ze světa, ale budou do světa přímo posláni, aby tam hlásali evangelium a získali do svého středu další učedníky. *Jako jsi mne poslal do světa, tak i já jsem je poslal do světa.*

Ježíš vybral své učeníky ze světa, ochránil je, hlásal jim pravdivou nauku a oni ji dosud zachovali. V situaci rozloučení prosí Ježíš Otce, aby učedníci vytrvali ve věrnosti k Bohu a k poznání pravdy a aby také vytrvali ve vzájemné jednotě podle vzoru jednoty Otce a Syna. Nakonec se Ježíš modlí za své učedníky, aby byli naplněni láskou Otce a aby v lásce setrvali. *Dal jsem jim poznat své jméno a dám poznat, aby láska, kterou jsi mě miloval, byla v nich a já v nich.*

Prosba, která nejvíce směřuje do budoucnosti, je prosba k Otci za jednotu budoucích pokolení Ježíšových učedníků: *aby i oni v nás byli jedno, aby svět uvěřil, že ty jsi mě poslal.* Jednota učedníků působí, že hlásaná Boží láska získává na věrohodnosti. *Tak ať jsou oni v dokonalé jednotě, aby svět poznal, že ty jsi mě poslal a že jsem je miloval, jako jsi miloval mne.*

Ježíšova velekněžská modlitba je pro nás vzorem přímluvné modlitby. Při ní základním postojem je vědomí, že člověk je *neužitečným služebníkem, který činí jen to, co je povinen vykonat* (srov. Lk 17,10).

Perspektivou přímluvné modlitby je na jedné straně objektivní potřeba spásy a na druhé straně konkrétní situace člověka a jeho potřeb. Žádnou z nich není možno ztráct ze zřetele. Není proto možno zradit pravdu evangelia pod záminkou, že se tak zdánlivě ulehčí osudu člověka pomocí levné útěchy, jejíž slova nejsou ve shodě s Božími příkázáními. Není

možno předkládat Bohu prosby bez ohledu na spásu a poslední cíl člověka. Posledním cílem člověka je, aby došel do otcovského domu. Cesta tam vede někdy skrze utrpení a strádání, nevyčleptelnou nemoc, neúspěchy. Ten, kdo se modlí, musí přijímat i takové možnosti, jestliže to situace vyžaduje, a má je přijímat pod zorným úhlem konečné perspektivy.

I přímluvná modlitba má oslavovat Otce skrze Ježíše Krista. Jestliže v modlitbě na první místo stavíme jako hlavní cíl změnu tíživé situace, jednáme s Bohem jako s někým, s kým je možno svým způsobem manipulovat. Modlitba není magický rituál na změnu skutečnosti. Prvořadé je velebit Boha za stvoření, za dar života a dar spásy a všechny jeho záměry a v rámci této chvály mu můžeme představit situaci člověka, za kterého se v modlitbě prosí. Má zde místo i přijímání Božího slova, které může osvětlit situaci jak toho, kdo se modlí, tak toho, za koho se modlí. *Posvěcení v pravdě* vyžaduje setrvání v Ježíšových příkázáních, zvláště v příkázání lásky.

Postanec Serca Jezusowego 4/99

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

kulturní regresi, která zachází dokonce za hranice pradávného barbarství.

Za této situace je obzvláště naléhavé, aby Kristovi učedníci od svého úkolu zbaběle neustupovali, aby se nepřizpůsobili tomuto světu, ale obnovili své smýšlení a byli uprostřed hříšného světa soli a světlem. Co platí pro všechny, platí dvojnásob pro příslušníky duchovního stavu. Jestliže se totiž sůl zkaží, čím bude osolena? K ničemu se nehodí, než aby byla vyhozena ven a lidé po ní šlapali. Jak takové *šlapání po soli* vypadá, toho se stáváme v posledních letech svědky s nemalou hanbou a nemalou bolestí v srdci. Mluvit zde o duchovní apokalyptické spoušti není vůbec přehnané. Běda tomu, skrze něhož přichází pohoršení!

Jestliže bychom za těchto tak skličujících okolností klesali na mysli a začali se domnívat, že se poslání našeho Pána stalo nereálné, znamenalo by to pochybovat o jeho věčné moudrosti, moci a milosrdné dobrotivosti. To, co se může stát opravdu nemožným, je nanejvýš uskutečnit smělé a důmy-

slné lidské plány a projekty, ale nikdy to nebude platit o Božím plánu a poslání. Ad absurdum je možno přivést dílo lidské, nikoliv dílo Boží. Ale dílo Boží je třeba uskutečňovat přesně tak, jak si to přeje Bůh.

Obrácení světa je daleko menší div než historický fakt, že Panna počala a porodila Syna. Ta prostá a čistá Panna z Nazareta se k tomuto úkolu pokorně podvolila, protože uvěřila slovům Božího vyslance, že u Boha není nic nemožného. Skrze její víru a pokornou poslušnost se Boží mocí nemožné stalo skutečností, přičemž náš úkol hlásat pokání na odpuštění hříchů všem národům Jeruzalémem počínaje má být jen navazujícím pokračováním divu, který začal při Zvěstování a vyvrcholil o slavném velikonočním ránu. Je zapotřebí pokračovat v něm i nadále spolu s Marií, u níž se prokazatelně nemožné stává skutečností. Kdo chce jít za Ježíšem sám a přímo, dělá ve skutečnosti strašnou okliku. Obcházet Ježíšovu Matku znamená ignorovat tu, které Syn svěřil správu a distribuci všech svých milostí a nadpřirozených sil, a pak nezbývá než vsadit všechno na své vlastní síly. Taková neuvážená troufalost je předem odsouzena k nezdaru. Komu překáží Maria jako Prostřednice u jediného Prostředníka, ať pozorně zváží, zda se tak sám nestaví na její místo. Lidová zbožnost může mít k pochopení této pravdy blíže než učenost moudrých snad proto, že nemyslí na sebe, ale na předmět své úcty a lásky. Negramotný cikán umírá s růžencem v ruce nikoliv proto, že je zaostalý a bigotně primitivní, ale protože jeho prostá zbožnost, která mu dává sílu k mučednické smrti, se ve skutečnosti opírá o hluboké teologické základy. Také naše pastorační strategie musí opírat o Marii a její růženec. -red-

Eucharistie a Maria

Ve škole Marie, „ženy eucharistie“ – VI. kapitola encykliky Jana Pavla II. *Ecclesia de Eucharistia*

Chceme-li odhalit v celém bohatství intimní vztah, který spojuje církev a Eucharistii, nemůžeme opomenout Marii, Matku a vzor církve. V apoštolském listě *Rosarium Virginis Mariae*, ve kterém jsem poukázal na Nejsvětější Pannu jako na učitelku v kontemplaci Kristovy tváře, vložil jsem mezi tajemství světla také ustanovení Eucharistie. Maria nás opravdu může přivádět k této Nejsvětější Svátosti, protože k ní má hluboký vztah.

Při prvním pohledu evangelium o tomto tématu mlčí. Ve vyprávění o ustanovení Eucharistie na Zelený čtvrtek se o Marii nemluví. Víme naopak, že byla přítomná mezi apoštoly, *když jednomyslně setrvali na modlitbách* (Sk 1,14) v prvním společenství shromážděném po Nanebevstoupení v očekávání letnic. Tato její přítomnost jistě nemohla chybět při slavení Eucharistie mezi věřícími první generace, kteří setrvali *v lámání chleba* (Sk 2,42).

Ale mimo její účast na eucharistické hostině je možno Mariin vztah k Eucharistii odvodit nepřímou, když vycházíme z jejího vnitřního chování. Maria je žena „eucharistická“ celým svým životem. Když se církev dívá na Marii jako na svůj vzor, je povolána, by ji napodobova-

la v jejím vztahu k tomuto nejsvětějšímu tajemství.

Tajemství víry! Jestliže je Eucharistie tajemství víry, které přesahuje tak velice náš intelekt, aby nás zavázalo spolehnout se plně na Boží slovo, nikdo nám nemůže být takovou oporou a vůdcem v podobném chování jako Maria. Naše opakování tohoto Kristova gesta při poslední večeři v naplňování jeho příkazu *To číňte na mou památku!* se stává současně přijetím Mariiny výzvy, abychom Ježíše bez váhání poslouchali: *Učiňte všechno, co vám řekne* (Jan 2,5). S mateřskou starostlivostí, jakou projevila na svatbě v Káně, jako by nám Maria říkala: „Nemějte pochybnosti, důvěřujte slovu mého Syna. On, který byl schopen proměnit vodu ve víno, je stejně tak schopen učinit z chleba a vína své tělo a svou krev a svěřit tak věřícím živou památku na svou Paschu, aby se tím způsobem stal *chlebem života*.“

V jistém smyslu Maria skutečovala svou eucharistickou víru ještě dříve, než Eucharistie byla ustanovena, a to tím, že dala k dispozici své panenkové lůno pro vtělení Božího Slova. Eucharistie tím, že připomíná umučení a zmrtvýchvstání, se staví současně do po-

kračování vtělení. Maria počala při zvěstování božského Syna jako pravé, tedy také fyzické tělo a krev a anticipovala v sobě to, co se v určité míře uskutečňuje

svátostně v každém věřícím, který pod způsobou chleba a vína přijímá tělo a krev Páně.

Je zde tedy hluboká analogie mezi *fiat*, které Maria pronesla na andělova slova, a mezi *Amen*, které pronáší věřící, když přijímá Pánovo tělo. Od Marie se žádala víra, že ten, kterého počne působením *Ducha Svatého*, je *Syn Boží* (srov. Lk 1,30–35). V souvislosti s vírou Panny žádá se od nás v eucharistickém tajemství, abychom věřili, že tentýž Ježíš, Boží Syn a Syn Mariin, zpřítomnil celé své lidsko-božské bytí ve způsobách chleba a vína.

Blahoslavená, která jsi uvěřila (Lk 1,45): Maria anticipovala v tajemství vtělení také eucharistickou víru církve. Když při navštívení nesla v lůně Slovo, které se stalo tělem, stala se svým způsobem „svatostánkem“ – prvním „svatostánkem“ v dějinách, kde Boží Syn, zatím ještě neviditelný lidským očím, se vystavuje k adoraci Alžbětě a jako by „vzayařoval“ své světlo skrze Mariiny oči a hlas. A Mariin pohled, uchvácený kontemplací tváře Krista, který se právě narodil a kterého tiskne ve své náruči, copak to není nevýslovný vzor lásky, kterou by se mělo inspirovat každé eucharistické přijímání?

Maria si osvojovala celým životem po Kristově boku a nikoliv pouze na Kalvárii svátostnou dimenzi Eucharistie. Když přinesla dítě Ježíše do jeruzalémského chrámu, aby ho *obětovala Hospodinu*, slyšela, jak stařec Simeon oznamuje, že toto dítě se stane znamením, kterému bude odpíráno, a že její vlastní duši pronikne *meč* (srov. Lk 2,34–35). Bylo tak předpovězeno drama ukřižovaného Syna a určitým způsobem to byl předobraz *stabat Mater*, Panny u paty Kříže. Tím, jak se den po dni připravuje na Kalvárii, Maria žije určitý druh „anticipované Eucharistie“, mohli bychom říct „duchovního přijímání“ touhy a oběti, které na-

jde svoje naplnění v jednotě se Synem v umučení a bude vyždřeno v povelikonočním období v účasti na eucharistické slavnosti slavené apoštoly jako „památkou“ umučení.

Jak si představit Mariiny pocity, když slyšela z ústa Petra, Jana, Jakuba a dalších apošto-

lu slova Poslední večeře: *Toto je moje tělo, které se za vás vydává* (Lk 22,19)? Toto tělo, které bylo obětováno a které bylo zpřítomněno ve svátostných způsobách, bylo totéž tělo, které počala ve svém lůně! Přijímat Eucharistii muselo pro Marii znamenat, jako by znovu přijímala do lůna ono srdce, které tlouklo jednohlasně s jejím, a přijímat to, co zakusila jako první osoba pod křížem.

To číňte na mou památku (Lk 22,19). V kalvarské „památkě“ je přítomno všechno to, co Kristus naplnil svým umučením a svou smrtí. Proto nechybí ani to, co Kristus vykonal vůči své Matce pro nás. Svěřil jí totiž milovaného učedníka a v něm jí svěřuje každého z nás: *Hle, to je tvůj syn!* Stejně tak říká každému z nás: *Hle, to je tvá matka!* (srov. Jan 19,26–27).

Prožívat v Eucharistii památku Kristovy smrti zahrnuje v sobě přijímat ustavičně tento dar. Znamená to přijmout k sobě podle Janova příkladu tu, která se nám pokaždé dává

Naše Matka a Prostřednice

za Matku. Znamená to současně úkol připodobnit se Kristu, vstoupit do Matčiny školy a dát se od ní vést. Maria je přítomná spolu s Církví a jako Matka Církve v každé z našich eucharistických slavností. Jestliže Církve a Eucharistie jsou neoddělitelná dvojice slov, totéž je třeba říci o dvojici slov Maria a Eucharistie. Také proto je připomínka Panny Marie v eucharistické slavnosti jednomyslná už od starověku jak v církvi Západu, tak Východu.

V Eucharistii se Církve plně sjednocuje s Kristem a s jeho obětí a osvojuje si tak ducha Mariina. Je pravda, že je možno prohloubit rozjímání o Magnificat z eucharistického pohledu. Eucharistie totiž jako Mariino kantikum je především chválou a vzdáváním diků. Když Maria zvolá *Velebí má duše Pána a můj duch jáásá v Bohu mém Spasiteli*, nese ve svém lůně Ježíše. Chválí Otce za Ježíše, ale chválí ho také v Ježíši a s Ježíšem. A to je přesně „eucharistické chování“.

Maria současně připomíná obdivuhodné skutky, které Bůh vykonal v dějinách spásy podle slibu daného otcům (srov. Lk 1,55), když ohlašuje zázrak, který překonává všechno ostatní – Eucharistii. Konečně je v Magnificat přítomna i eschatologická tenze Eucharistie. Pokaždé, když se Kristus znovu zpřítomňuje v nás v *chudobě svátostných znaků chleba a vína*, je vložen do světa zárodek nových dějin, ve kterých jsou *mocní sesazeni z trůnu* a jsou *po výšení poníženi* (srov. Lk 1,52). Maria zpívá o onom *novém nebi* a oné *nové zemi*, které v Eucharistii nacházejí svou anticipaci a v určitém smyslu svůj programový plán. Jestliže Magnificat vyjadřuje Mariinu spiritualitu, nic nám nemůže pomoci více než tato spiritualita, abychom prožívali eucharistické tajemství. Eucharistie je nám dána, aby náš život tak jako Mariin byl celý magnificat!

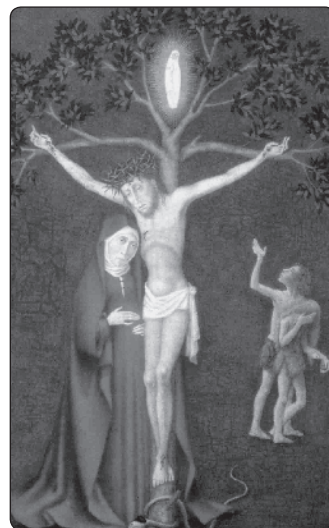
Překlad -ls-

To, že se Maria i dnes tak obzvláštním způsobem věnuje lidstvu, má svůj důvod v tom, že jí byla Bohem určena role Prostřednice. Mariino „ano“ k andělovi poselství (Lk 1,38), početí a zrození Božího Syna (Lk 2,6) i její postoj pod křížem jejího Syna (Jan 19,25–27), to všechno jsou pro spásu velice významné činnosti, kterými Panna a Matka spolupomáhala uskutečnit spásu lidstva, lidstvu spásu přinést. Dokonala tak sjednocení lidstva s Vykupitelem, a to na všech zastaveních vykupitelské cesty, počínaje jeslemi až ke kříži. Proto byla od prvních křesťanských dob uznávána za *Prostřednici*. Již v době koncilu v Efezu (431) napsal o ní církevní spisovatel: „Ona je Prostřednicí mezi nebem a zemí; neboť ona uskutečnila spojení obou.“ Toto přesvědčení přijal za své Druhý vatikánský koncil, který uznal „vznešenou Matku božského Vykupitele“ za jeho „velkodušnou společnici“, aniž by tím něco ubírala na důstojnosti jediného Prostředníka Krista (srov. 1 Tim 2,5). Ale koncil vyzvedl také zvláštní nadčasový charakter Mariina prostřednictví, neboť „Mariino prostřednictví v řádu milosti trvá neustále od okamžiku souhlasu, který vyjádřila při zvěstování a bez váhání zachovala pod křížem až do věčného dovršení spásy všech vyvolených.“ Jako všechno Vykupitelovo působení překračuje čas a má věčnou platnost, tak podobně je tomu i při Mariině spolupráci na vykoupení: ona má naddějinný význam a neomezené trvání. Proto Maria i dnes, kdy žije oslavěna u Boha po boku svého Syna, vykonává svou mateřskou službu lidstvu.

Křesťanská víra a zbožnost vyjádřila toto živé a trvalé prostřednictví Matky našeho Pána nejružnějším tituly, které jsou v průběhu dějin stále hojnější. Tak byla Maria uctívána jako

„Matka živých“ (jako protipól Evy), jako „Matka lidí“ a jako „Matka Církve“, byla vyzývána jako „Zachránkyně“, jako „Pomocnice křesťanů“, a to nejen v pozemské nouzi, ale i ve starostech o věčnou spásu, v nebezpečích pro duchovní život a při ohroženích Církve. To vyplývá i z hluboce objeveného a živě ověřeného přesvědčení, že Žena, která již jednou zprostředkovala v Ježíši Kristu spásu a plnost milosti, bude tuto službu trvale a bez omezení nadále vykonávat.

I když se toto poznání v průběhu dějin rozvíjelo, jeho jádro bylo k dispozici již v nejranějších křesťanských dobách. Nejstarší mariánská modlitba *Pod ochranu tvou* z konce 3. století nabízí velmi přesvědčující důkaz o Mariině prostřednictví ve službách spásy lidstva. Oslovení *Paní naše, Prostřednice naše, Orodovnice naše* stejně jako prosba *se Synem svým nás smiř*,

Synu svému nás doporuč, k Synu svému nás doprovod nám jasně dokazují, že Maria se mimořádným způsobem podílí na přiznání spásy a že tak jako Prostřednice spojuje Krista s lidmi, tak také naopak lidi sjednocuje s Kristem.

Proto již tato stará mariánská modlitba vyvrací námitku namířenou proti mariánské úctě, jako by Mariino prostřed-

nictví přerušovalo přímé spojení člověka s Kristem, bránilo bezprostřednímu kontaktu s Pánem. Opak je pravdou. Tak jako v přírodě jsou látky, které substancím dávají výstavbu a výživu, a jiné látky, které tyto životní procesy urychlují a zintenzivňují, tak je tomu i se silou Panny Marie: ona lidi od Krista neodděluje, nýbrž spojuje jeho s námi a nás s ním. Ona nám dále předává všechno to, co Kristus dal jí. Ona spojení nebrzdí, nýbrž prohlubuje, zvnitřňuje a posiluje. Teprve skrze mateřské prostřednictví získává naše spojení s Kristem onu Bohem chtěnou vnitřnost, intimitu a plnost.

A naskýtá se otázka: Má taková intenzivní mateřská starostlivost a náklonnost *Prostřednice* k lidstvu zůstat nakonec neviditelná a skrytá? To je po poznání dějin spásy, ve kterých působí Bůh a dává to najevo znamením a zjevením, zcela nepřijatelné.

Víra a zbožnost natolik rozšířily pravdu o Mariině prostřednictví, že oslovují Marii jako „*Prostřednici všech milostí*“. Církve v hlásání papežů nejnovější doby toto chápání přejala (zatím ještě nikoliv jako formální obsah víry), když říká: Maria se svou přímluvou podílí na udílení všech milostí, kterých se od Boha dostává lidem. Svoji starostlivostí, svojí láskou a přímluvou spojuje všechno spásné Boží působení, a to na základě svého postavení, které Maria má jako Matka Vykupitele, Matka Církve a Matka všech lidí. Zjevení Panny Marie a její poselství z Fatimy propůjčují této víře pevnou oporu.

Z Leo Scheffczyk: *Verheissung des Friedens* přeložil -ls-

Poznámka redakce: Památka Panny Marie Prostřednice všech milostí slaví Církve 8. května. Máme tak jedinečnou příležitost využít sváteční den k oslavě naší Orodovnice.

Cikánův růženec

Příběh prvního blahoslaveného cikána Zefirina Jimenése z Mally. Chovatel koní padl za obět pronásledování v období španělské občanské války, a to také proto, že nechtěl vydat růženec, který stále nosil u sebe.

Před pěti lety bylo na náměstí Svatého Petra několik tisíc cikánů se svými vozy a pestrým oblečením, aby byli svědky blahorečení Zefirina Jimenése Mally, zvaného Pelé, prvního cikána, který byl pozdvížen k účtě oltáře. Podstoupil mučednickou smrt a zemřel s růžencem v rukou. Během slavnosti blahorečení přijalo 7 mladých cikánů první svaté přijímání... V předvečer slavnosti se papež spolu s cikány z celého světa modlil růženec. K této příležitosti byly zhotoveny zvláštní růžence s obrazem nového blahoslaveného.

O toto blahorečení se zasadil kněz z milánské diecéze Don Mario Riboldi, který zná podrobně život příslušníků tohoto etnika. Již léta žije v malém autobusu, který mu slouží současně za příbytek. Je zde lůžko, malý stůl, něco nádobí, plynový vaříč a svatostánek s Nejvyšší Svátostí. Když narazí na cikány, zůstane u nich několik dnů. Obléká se stejně pestrě jako oni, své věci pere u veřejných studní a nechal si narůst knír, aby se jim více podobal. Od určité doby se stýká i s cikány ze severní Aragonie. Zná jejich jazyk „caló“ a přeložil do něho Bibli a řadu modlitebních knih. Bylo mu dávno jasné, že Pelé se jednou stane patronem cikánů. Proto sbíral peníze na proces jeho blahorečení.

Zefirino Jimenéz se narodil r. 1861 v Benaventu u Léridy ve Španělsku a pokřtěn byl ve Fra-

gu. Nenavštěvoval žádnou školu a zůstal celý život negramotný, takže se neuměl ani podepsat. Jako příslušník kočovného národa se stěhoval v Katalánii a severní Aragonii z místa na místo. Když byl ještě dítě, utekl jeho otec s mladou cikánkou a zanechal rodinu opuštěnou. Aby pomohl své matce, začal Zefirino plést koše, které ve vsi prodával. Od matky se naučil křesťanským modlitbám a účtě k Panně Marii. V oněch těžkých dobách našla jeho rodina útočiště u bandity Mariana Graviho, zvaného Cucaracha. Byl v té době slavný, protože bral bohatým a pomáhal chudým. Pak ho však policie dopadla.

Když se pak Zefirino podle cikánské tradice oženil s prostou cikánkou, usadil se na počátku 20. století v Barbastru. R. 1912 pak uzavřel i církevní sňatek. Bylo mu tehdy 51 a jeho ženě Tereze 53. Mezitím začal pravidelně navštěvovat mši svatou a účastnil se i jiných pobožností. Každý den se modlil růženec a často přistupoval ke svatému přijímání. Navštěvoval dobytčí trhy a miloval cikánské obyčeje a tance. Osvědčil se jako velký znalec koní. Jednou pomohl jakémusi bohatému muži,

Zefirino Jimenéz Malla (třetí zprava) se svými přáteli

Zefirino Jimenéz Malla

který trpěl tuberkulózou a na ulici ho přepadl záchvat kašle. Bratr tohoto muže, rovněž velmi bohatý, poskytl Pelému jako uznání větší sumu peněz a doporučil mu, aby nakoupil ve Francii velký počet oslů a prodal je pak výhodně armádě na začátku první světové války. Za utržené peníze si Pelé otevřel v Barbastru chov koní. Když někdo potřeboval koně nebo klisnu, přišel za ním, protože byl znám svou poctivostí a nikdy nikoho nepodvedl.

Protože jejich manželství bylo bezdětné, adoptoval bezprávných formalit Pepitu, neteř své ženy. Některé z jejich dětí dnes ještě žijí. Ty si stěžovaly, že jejich dědeček byl tak velkodušný a pomáhal druhým, že samy žily v chudobě. Nejednou dal Pelé koně na úvěr a řekl: „Zaplatíš mi to, až si nahospodáříš.“ A mnoha cikánům, kteří své vozy museli tahat ručně, půjčil koně se slovy: „Po sezóně mi ho vrátíš.“ Když za ním přišli chudí, dal jim oblečení a jídlo i tro-

chu peněz. Jednou řekl žebrákovi: „Vezmi si to, ale dělej tak, ať se nedoví moje žena. Chtěl bych, pokud možno, předejít nedorozuměním.“ Jeho dům byl stále otevřený. El Bomba bez váhání dosvědčil, že „na strýce Pelého se všichni dívali jako na svatého městské čtvrti Sant' Ippolito“.

Ale Bůh ho vystavil zkouškám jako Joba. Především ho v roce 1922 postihla smrt jeho ženy. K dovršení všeho zlého byl právě tehdy Pelé kvůli omylu zatčen jako zloděj a poslán do vězení. Mezi jeho zvířaty poznal někdo svého osla, který mu byl ukraden. Udal Pelého a ten na soudní útraty vydal celé své úspory. Soudce nakonec uznal, že jednal v dobrém úmyslu, když osla koupil od třetí osoby. Vyplyvalo to i z účtů, které byly u soudu předloženy. Obhájce u soudu zvolal: „Pelé není žádný zloděj ani podvodník. Je to Zefirino Jimenéz Malla a je patronem cikánů.“ Mělo to být proroctví? Obyvatelé z Barbastra vypravují ještě dnes, že Pelé z vděčnosti šel po kolenou k 700 m vzdálené katedrále s dvěma svícemi v rukou, které pak zapálil v kapli Zázračného Krista.

Po smrti své ženy a pokorečení, že je zloděj, vsadil všechnu svou důvěru v Boha. V roce 1926 vstoupil do třetího řádu svatého Františka. Od roku 1931 se účastnil nočních adorací, které uvedl v život biskup Irurita, a byl jedním z nejhorlivějších prosebníků. Účastnil se všech náboženských slavností. Jeho neteře si vzpomínají, jak se ve škapulíři modlil za svou ženu nebo shromažďoval k modlitbě i děti jiných cikánů. Bral je také na výlety a vyprávěl jim s velkou vášní příběhy z Bible anebo dobrodružství bandity Cucaracha, který se o malého Pelého několikrát postaral, když měl hlad. Pelé uměl uklidnit mnoho sporů a obnovit v duších pokoj.

V noci 18. července 1936 byla obec Barbastru obsazena

dvěma sty dělnických milicionářů, což byli převážně anarchisté. Ještě týž večer ustavili revoluční výbor. Příští ráno přepadli anarchisté sklad zbraní a začaly domovní prohlídky a zatýkání. Kolem 11 hodiny dopoledne viděl Zefirino, který se nacházel v davu, jak milicionáři zajali jednoho mladého kněze. Okamžitě zasáhl a bránil ho: „Svatá Panno, pomoz mi. Tolik proti jednomu, a ještě k tomu nevinnému!“ Milicionáři se na něho vrhli a prohledali ho. Našli u něho v kapse růženec. To byl důvod, aby ho v poutech odvedli do vězení.

Ve vězení byla modlitba zakázána. Ale Pelé trávil čas modlitbou růžence. Eugenio Sopena, šéf anarchistů v Barastru, který dodnes žije ve Francii, znal osobně Pelého a vážil si ho. Na doporučení adoptivní dcery Pepity mu radil, aby se nedal přistihnout s růžencem v ruce, protože je to nebezpečné. Pepita ho prosila, aby jí růženec předal, jinak její prosby budou bezvýsledné. Sama Pepita se ho pokoušela ve vězení přesvědčit: „Strýčku, moc tě prosím. Dej mi ten růženec. Dej ho pryč, jinak se může stát něco strašného.“ Ale bezvýsledně.

Večer 25. července ještě dříve než dorazila úderka anarchistů, kteří rozbořili kostely v Leri-dě, Fragu a Monzon a propustili všechny vězně, byl Pelé spolu se

třemi sty osob zavlečen do jednoho kláštera, který obsadil revoluční výbor. Několik dní nato v srpnu probudili Pelého a některé spoluvězně a naložili je na nákladní auto. „Odvážíme vás na místo, kde se budete cítit lépe,“ řekli jim. Když auto projelo úzkými uličkami města, zahnu-lo na cestu ke hřbitovu. Poručili zajatcům vystoupit. Krátce nato bylo slyšet první salvy. I Pelé byl spolu s ostatními zastřelen. Podle výpovědi svého kata zemřel s růžencem v ruce a vyznal svou víru slovy: „Ať žije Kristus Král!“

Den nato poručil výbor skupině cikánů, aby na hřbitově vykopali hromadný hrob. Našli přitom i mrtvolu Pelého s prostřelenou hlavou a s růžencem v ruce. Ležel na břiše bez kalhot. Jeden z vrahů si je oblékl a honosil se v nich ve čtvrti Sant' Ippolito. Pochovali Pelého spolu s ostatními a zaházeli nehašeným vápnem a vodou.

4. května 1998 byl Pelé spolu se svým biskupem Florentinem Asesniem, který podstoupil mučednickou smrt pravděpodobně ve stejný den, prohlášen za blahoslaveného. Cikánův obraz visel na bazilice sv. Petra vpravo od biskupova. Jako dobrý lotr, který zemřel po boku Ježíše Krista.

*Z 30giorni 3/97
přeložil -ls-*

Milicionáři byli převážně anarchisté

Z dopisu čtenáře...

*Všecko skrze Marii, s Marií,
v Marii a pro Marii!*

*(sv. Ludvík M. Grignon
z Montfortu)*

Milí přátelé Světla, Panna Maria **čeká** na naše prosby. Když jsem byl farářem v Římově asi půl roku, bylo mi oznámeno: „Modlete se za mého synovce. Má rakovinu.“ Vzkázal jsem jeho ateistické rodině, že je všechny mohu pokřtít, budou-li chtít. Přijeli hned ze vzdáleného okolí: tatínek, maminka, čtrnáctiletý nemocný Milan a jeho dva mladší bráškové.

Milan byl po operaci nádorů a po chemoterapii. Do školy takřka už nechodil, ani do přírody, nikam. Svědomitě se půl roku připravovali na svátost křtu a biřmování. „Pane faráři, Milánka musíte pokřtít o měsíc dříve. 5. června nastupuje do nemocnice.“ A tak v neděli 4. června 2000 dopoledne jsem sloužil mši svatou v římovské Loretě za účasti rodiny Ž. a Milanova kmotra. Prosili jsme na tomto posvátném místě Matku Boží, aby pomohla. Chlapce jsem pokřtil a biřmoval.

Tu noc se u Ž. dlouho svítilo, přes půlnoc. Matka se vrátila k dojmům svátečního dne a chystala věci na zítřek. Ani novokřtěnec Milan nespal. Najednou se rozrazí dveře u pokoje, kde je právě jeho mamka. „Kde je ta paní? Kam šla ta paní?“ ptá se vzrušeně synek. „Co by tu dělala nějaká paní? Něco se ti zdálo. Běž zase spát, Milánku.“ „Ne, nespal jsem,“ brání se syn. „Přišla ke mně nějaká mladá paní s děťátkem v náručí, pravou rukou mu upravila plenu, do které bylo zabaleno. Usmála se na mě – a najednou jsem ji neviděl. Kam odešla?“ To zůstalo tajemstvím.

Ráno se jelo do budějovické nemocnice. Ovšem výsledek vyšetření byl negativní. Známký zhoubné nemoci zmizely. Milan

opět mohl na sluníčko, do školy, je zdravý (do dneška). Uvěřili jsme, že sama Paní s Děťátkem přišla oné noci potvrdit svým úsměvem zázrak uzdravení.

Zvu srdečně všechny na pouť do Říмова. Hlavně však chci citovat ctihodného služebníka Božího kardinála Berana: „Prosme naši dobrou Matku!“ Dnes je doba milostí a nebeských darů, je však potřeba o ně prosit. S důvěrou a nadějí. Může se zdát, že ubohý a bolavý stav světa (a Círky?) je už neměnný ve svém postupu k horšímu. A přece: Nic není jistějšího, než že jednou – snad už brzy – bude na této zemi dokonale vládnout láskyplná Vůle Boží, jako je tomu v nebi. „Buď vůle Tvá jako v nebi, tak i na zemi.“ To však musíme připravovat a urychlovat svými modlitbami.

I mně se může zdát, že ubohý a bolavý stav mého těla je už neměnný ve svém postupu k horšímu. (Už se hýbu jen trochu, sotva mluvím a polykám.) Ale snad i na mém těle se má projevit Sláva Boží. Jenom je potřeba prosit. 17. května v den 34. výročí úmrtí kardinála Berana chci dokončit další nověnu k jeho cti. Všecko pak svěřuji do rukou Panny Marie. V ní zůstávám spojen i s vámi.

Váš P. Filip M. A. Stajner

PS: Toho času nesu kříž v Poděbradech. Pro mne je totiž nejlepší nepřetržitá péče v co nejužším kruhu. Ujala se mě rodina jedné členky Mariiny legie, což ovšem s sebou přineslo mimořádné výdaje na úpravu bydlení a újmu na pravidelném finančním příjmu rodiny. Chcete-li mi pomoci, můžete občasně vzpomenout nějakou maličkostí na číslo účtu 1031625198/0800, spec. symbol 128665, konst. symbol 1379, název účtu Stajner Antonín, Česká spořitelna, p.c. Poděbrady nebo přímo na moji adresu P. Filip M. Antonín Stajner, V Zahradkách 1304, 290 01 Poděbrady.

Úkon zasvěcení Panně Marii

V rámci přípravy na neděli 13. dubna, kdy se ve všech diecézích slavil XVIII. Mezinárodní den mládeže, setkal se Svätý otec 11. dubna v 18.00 s mládeží Říma a Lazia. Posvětil 10 000 růženců, které byly mladým lidem rozdány, a provedl úkon zasvěcení mládeže Panně Marii.

Drahá mládeži!

Také tento rok se sejde-me, abychom se shromáždili k modlitbě a k svátku u příležitosti XVIII. světového dne mládeže.

Hle, to je tvá Matka! (Jan 19,27) To jsou Ježíšova slova, která jsem vybral jako téma XVIII. světového dne mládeže.

Když přišla hodina, Ježíš z kříže svěřil učedníku Janovi Marii, svou Matku, a učinil ji skrze milovaného učedníka Matkou všech věřících. Hle, říká Ježíš každému z nás, Maria, moje Matka, se dnes stává také tvoji Matkou!

Položme si otázku: Kdo je tato Matka? Abyste to lépe pochopili, doporučuji vám, abyste si v tomto Ruce růžence přečetli celou obdivuhodnou VIII. kapitolu dogmatické konstituce *Lumen gentium* 2. vatikánského koncilu. Maria „zcela zvláštním způsobem spolupracovala na díle Spasitelově poslušností, vírou, nadějí a vroucí láskou pro obnovení nadpřirozeného života duší. Proto se stala naší matkou v řádu milosti“ (61).

A toto nadpřirozené mateřství bude trvat až do slavného Kristova příchodu.

Jistě, jediným Vykupitelem je ON, Ježíš Kristus. ON je jediným Prostředníkem mezi Bohem a lidmi! Nicméně – jak učí Koncil – Maria spolupracuje a participuje na díle spásy. Ona je tedy Matkou, ke které musíme mít hlubokou a opravdovou úctu, úctu hluboce christocentrickou, přímo zakořeněnou v našem tajemství Boží Trojice.

Hle, to je tvá Matka! A o té chvíle – pokračuje evangelium – *ji učedník vzal k sobě* (Jan 19,27).

Přijmout Marii k sobě, do svého vlastního života, je privilegiem každého věřícího. Je jím především v obtížných okamžicích, jakými jsou také ty vaše, mladí lidé, v období, které prožíváte ve svém životě.

Z toho důvodu vás dnes zasvětim Panně Marii. Drazí, říkám vám to ze své zkušenosti, otevřete jí brány vašich životů! Nemějte strach otevřít dokořán

brány svých srdcí Kristu skrze ni, která vás chce vést k němu, abyste byli zachráněni z hříchu a ze smrti! Ona vám pomůže naslouchat jeho hlasu a říci ano každému plánu, který Bůh má s vámi pro vaše blaho a pro blaho celého lidstva.

Zasvěcují vás Marii, když jste již v myšlenkách na cestě vstříc Světovému dni mládeže v Kolíně. Mladí z Toronta právě přinesli tento posvátný kříž Svätého roku, který v neděli odevzdáme vašim přátelům z Kolína. Dva mladí lidé naopak přinesli pod Kříž obraz Panny Marie, která bděla nad „ranními hlídkami“ v Tor Ver-

gata v nezapomenutelném Světovém dni mládeže roku 2000. Aby zůstalo stále evidentní, že Maria je nejmocnější matkou, která nás vede ke Kristu, toužím příští neděli, aby spolu s křížem byl odevzdán také Mariin obraz a aby spolu s křížem pak i on putoval světem a připravoval Dni mládeže.

Zatímco čekáte na setkání s mládeží celého světa v Kolíně, zůstáváte s Marii v atmosféře modlitby a vnitřního naslouchání Pánu. Z toho důvodu toužím, aby také tento den byl již ode dneška připravován vytrvalou modlitbou, která se má vznášet z celé Církve a zvláště z Itálie ze čtyř významných míst: z mariánské svatyně v Loretu a oné svatyně v Pompejích, zde v Římě z centra mládeže San Lorenzo, které je pár kroků od baziliky svätého Petra a které již dvacet let shromažďuje mladé poutníky u hrobu Knížete apoštolů, a z kostela sväté Anežky v Agone na Piazza Navona, kde od Svätého roku 2000 každý čtvrtek večer nacházejí mladí před Eucharistií oázu modlitby a možnost přistoupit ke svätostné zpovědi.

Při myšlence na Světový den mládeže v Kolíně již nyní toužím děkovat Bohu za ještě jeden dar Světového dne mládeže. V těchto dvaceti pěti letech pontifikátu mi byla dopřána milost setkat se s mladými lidmi ze všech částí světa především u příležitosti těchto dnů. Každý z nich byl „laboratoříví“, kde se setkávali Bůh a člověk, kde každý mladý člověk mohl říct: „Ty, Kriste, jsi Pán můj a Bůh můj!“ Byly to opravdové školy růstu ve víře, církevním životě a v odpovědi na povolání.

Můžeme také jistě říct, že každý Den byl poznamenán mateřskou láskou Panny Marie, jejímž výmluvným obrazem byla láskyplná a mateřská péče Církve o obrodu mládeže.

Hle, to je tvá Matka! (Jan 19,27) Odpovědět na tuto výzvu a přijmout Marii k sobě bude znamenat také zasadit se o mír. Maria, Královna míru, je přece Matka a jako každá matka má jen jedno přání pro své děti: vidět je, jak žijí spolu v klidu a ve svornosti. V tomto obtížném okamžiku dějin, kdy terorismus a války ohrožují svornost mezi lidmi a náboženstvími, toužím svěřit vás Marii, byste se stali průkopníky kultury míru, který je dnes potřebný jako nikdy.

Abyste usilovali o mír s jediným zájmem: zájmem o člověka jako takového a o přátelství mezi lidmi, národy a náboženstvími. Takový mír spíše než lidskými prostředky, jakkoliv jsou nutné, pochopte to dobře, je možno uskutečnit důvěryplnou a naléhavou modlitbou k Bohu pokoje.

Na zítřek připadá čtyřicáté výročí zveřejnění encykliky *Pacem in terris* blahoslaveného Jana XXIII. Jen pokud se vynasnažíme budovat mír na čtyřech sloupech pravdy, spravedlnosti, lásky a svobody, jak nás učí *Pacem in terris*, bude možno navázat spolupráci mezi národy a sladit různé i protichůdné zájmy kultur a institucí.

Abychom v modlitbě prosili Boha o dar míru, toužím vám nakonec dnes večer předat růženc, „sladký řetěz, který nás poutá k Bohu“. Noste ho stále u sebe! Když se budete modlit růženc s inteligentní zbožností, pomůže vám osvojit si Kristovo mystérium a naučit se tak od něho tajemství míru a učinit ho programem svého života.

Aniž by vás vzdaloval od problémů světa, růženc vás přiměje, abyste se dívali na ně okem odpovědným a velkodusným, a pomůže vám najít sílu

vracet se k nim s přesvědčením o Boží pomoci a s pevným předsevzetím vydávat za všech okolností svědectví o lásce, která je *svorník dokonalosti* (Kol 3,14) (srov. RVM 40).

S těmito pocity vás povzbuzují, abyste pokračovali na své cestě životem, na které vás provázím svou láskou a svým požehnáním.

Úkon zasvěcení

Hle, to je tvá Matka! (Jan 19,27)

Panno Maria, to Ježíš chtěl z kříže svěřit nás Tobě, nikoliv aby zmenšil, nýbrž aby zdůraznil svou výlučnou roli Spasitele světa.

Jestliže v učedníku Janovi Ti byly svěřeny všechny děti Církve, tím spíše se mi líbí vidět mládež světa zasvěcenou Tobě.

Tobě, přesladvá Matko, jejíž ochranu jsem vždy zakoušel, ji znovu svěřuji. Pod Tvým pláštěm, pod Tvou ochranou hledají útočiště. Ty, Matko božské milosti, dej jim, ať září krásou Kristovou!

Jsou to mladí tohoto století, kteří na úsvitě nového tisíciletí prožívají strádání způsobené hříchem, nenávistí, násilím, terorismem a válkou. Ale jsou to také mladí, na které Církev hledí s důvěrou a přesvědčením, že se jim s Boží pomocí a milostí podaří věřit a žít jako svědci evangelia v dnešní historické chvíli.

Ó Maria, pomáhej jim, aby odpověděli na své povolání. Veď je k poznání pravé lásky a zehnej jejich citům. Podporuj je ve chvílích utrpení. Učin z nich neochvějně hlasatele Kristova pozdravu v den Velikonoc „Pokoj vám!“ Spolu s nimi Ti zasvěcují ještě jednou i sebe a s důvěřující láskou Ti opakují: Totus tuus sum ego! Jsem celý Tvůj!

A také každý z nich tak jako já ať k Tobě volá: Totus tuus! Totus tuus!

Bolletino Vaticano
11. dubna 2003

Kdo zachrání porodnost?

Ústřední statistický úřad stejně jako v minulých pěti letech musel konstatovat, že za poslední rok obyvatel České republiky opět ubylo. Úbytek za rok 2002 činil 2500 osob. A i když se tentokrát rozdíl mezi počtem zemřelých a narozených mírně snížil, zemřelí o 15 tisíc stále „vedou“. Za hlavní příčinu vymírání české populace se udává velmi nízká porodnost. A za její důvod odložené mateřství do pozdějšího věku.

Jenomže tuto „odloženou reprodukci“ statistici a sociologové uvádějí už několik let a vymírání pokračuje. Ačkoliv vloni přišlo na svět o dva tisíce dětí více než v r. 2001, očekávaný skokový přírůstek se nedostavil. Ani populačně silné ročníky z let 1973 až 1975 tento nepříznivý trend nezastavily. A vysvětlení? Úřední jsou dvě: za prvé ženy odsouvají své mateřství do ještě vyššího věku – tedy až okolo 30 let. Toto vysvětlení je spíše výmluvou. Při současném konzumním přístupu k životu a potlačování mateřského poslání ženy není příliš reálné, že by počet třicetiletých rodiček skokem stoupl.

Druhé vysvětlení je pravdě – ovšem neradostné – mnohem bližší. Úbytek porodů souvisí s rostoucím počtem neformálních svazků. V těchto partnerstvích se pochopitelně daří hůře jak dětem narozeným, tak

především dětem počatým, ale dosud nenarozeným. Nesezdané páry dobrovolně odmítají perspektivu řádného manželství a bezpečí rodiny. Nechtějí se „vázat“, ale „svobodně si užívat“ a partnery střídají podle libosti. Koneckonců je to i finančně výhodnější. To ovšem není klima ani pro rození dětí, ani pro jejich svědomitou výchovu.

Vzácnou výjimkou mezi stále ohroženějšími rodinami jsou rodiny věřících a pak také Romů. Zatímco průměr dětí na českou rodinu poklesl hluboko pod číslo dvě, křesťanské rodiny mají často více než tři a někdy dokonce i více než pět dětí. U Romů se toto číslo pohybuje na podobné úrovni.

Zpochybňování rodiny se šíří hlavně z těch zemí (vymírajícího) Západu, kde jsou umělé potraty součástí „plánování rodičovství“ a „volného poskytování zdravotní péče“. A protože se propopratová ideologie často nekriticky přijímá i u nás, není divu, že mezi příčinami setrvalého úbytku obyvatel se umělé potraty oficiálně neuvádějí. Za rok 2002 však bylo umělých potratů celkem 31 142, což je dvakrát více, nežli rozdíl mezi počtem zemřelých a narozených. Měli bychom se konečně rozhodnout, zda příčiny vymírání ČR pojmenujeme správnými jmény a jaké důsledky z toho vyvodí-

VELIKONOČNÍ HYMNUS

Ty, Králi věčný na nebi a Stvořiteli tvorů všech, jsi Otci roven od věků a Boží Syn po všechno čas.

Když svět jsi stvořil z ničeho, dals Adamovi tváře své ten obraz vzácný do srdce a duchem svým ho obdarils.

Když ďábla závist podvodná zle poskvrnila lidský rod, tys přijal tělo člověka, bys napravil, co zmařeno.

Jak kdysi z Panny zrozený dnes znovu z hrobu rodiš se a poroučíš nám, bychom těž s jásotem z hrobu povstali.

Ty, jenž jsi věčným Pastýřem, své stádo myješ vodou křtu, jenž koupeli je pro duši a hrobem pro hřích veškerý.

Z trestu, jenž dávno patřil nám, jsi na kříži nás vykoupil, svou krví hojně prolitou jsi cenu spásy zaplatil.

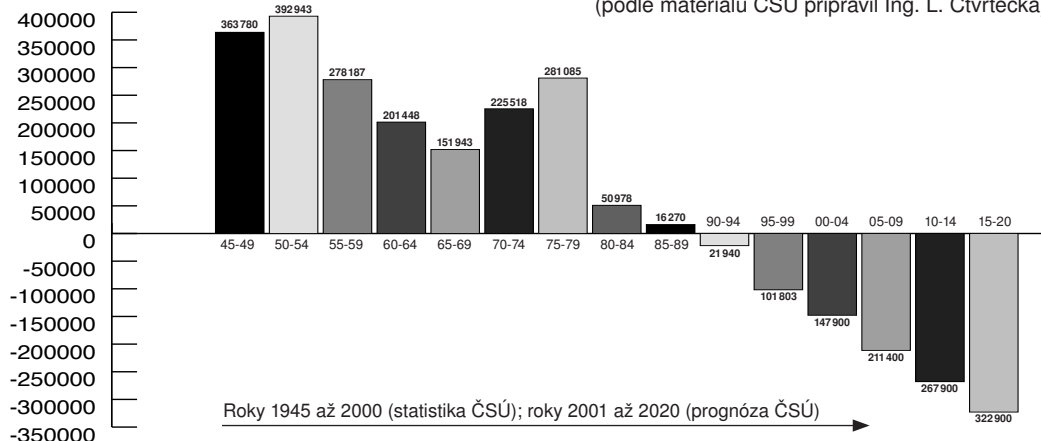
Bys zůstal, Jezu, pro duše velikonoční radostí, pro život znovuzrozené nás od pout smrti vysvobod!

Bud' Bohu Otci sláva, čest, i Synu zmrtvýchvstalému, a Duchu Utěšiteli vzdávána teď i navěky. Amen.

me. Nejen doma, ale i v Evropském parlamentu, kde bychom chtěli udělat všechno pro zdravý vývoj Evropy.

Jiří Karas,
poslanec KDU-ČSL

Přirozené přírůstky obyvatelstva – rozdíl mezi počtem narozených a zemřelých
(podle materiálů ČSÚ připravil Ing. L. Čtvrtečka)

Karel Rakouský - křesťan pro Evropu

Před osmdesáti lety zemřel Karel Habsburský, poslední rakouský císař. Zemřel v exilu, zbaven vši moci, jako pozbyvatel velké říše, jakých bylo v dějinách již mnoho. Pro zúčastněného smutné, ale jinak nic zvláštního. Přesto však zaujímá tento svržený císař zvláštní postavení.

V Římě byl před nedávnem uzavřen proces jeho blahorečení a papež Pius X. o něm v době, kdy ještě nikdo nevěděl, že bude nosit korunu, pronesl tato slova: „Žehnám velkovévodovi Karlu, budoucímu císaři Rakouska, který bude svým zemím a národům největší ctí a pozhánáním – což se vyjeví ale teprve po jeho smrti.“ Císařem se stal skutečně, ale jakže bude „svým“ národům ctí a dokonce „největším pozhánáním“?

Dalo by se říci, že nesporně byl nejen v soukromí zbožným mužem, nýbrž byl křesťanem, jehož víra určovala i důležité politická rozhodnutí. To je pravda; jeho snaha skutečně platila mnohem méně vojenskému úspěchu než míru pro všechny a tato jeho vůle k míru ztroskotala jen na strnulé nerozumnosti právě tak jeho přátel, jako i nepřátel.

Ovšem postačí to pro jeho blahorečení? Pochopitelně ne, neboť věřících, kteří vynaloží vše, aby žili v rodině i v zaměstnání dle Božích příkázání, je nespočet! Ovšem on byl přece císař? Ano, to byl, ale v Božích očích neplatí hodnosti a řády, nýbrž jen láska. Pro bohaté a mocné to snad může být obzvláště záslužné, když se jako „velbloudi protáhnou uchem jehly“ do nebeského království, ale proto ještě nejsou Církvi blahorečení.

Ovšem mohlo by se říci, že tento císař byl příkladný i ve svém soukromém životě: jako otec ke svým dětem, ještě více jako muž, který věrně a něžně miloval svou ženu až do poslední hodiny svého života. Mimo to snášel kříž svého ztroskotání

a pohrdání ze strany svých nepřátel silou skutečně nadpřirozené víry. Velikost jeho života ozařuje velikost jeho víry.

I to je pravda, a když církevní komise shledala, že všechny tyto ctnosti „hrdinsky“ žil a že se udál požadovaný zázrak, zaslouží si blahorečení. Katolíci spoléhají právem na to, že to všechno má svou správnost. Dříve nebo později pak vzniknou knihy a filmy o životě tohoto blahorečeného, aby věřící tomu – PROČ jeho svatořečení – nejen věřili, ale aby mu rozuměli a aby se tak stalo úrodným pro jejich vlastní křesťanský život.

Potom, jak by se dalo dále souhlasit, má Církev zase dalšího blahorečeného. Pěkné, ale stane se jedním z nesčetných, jedním z mnoha, na které se pak opět zapomene a na které si křesťané vzpomenou tak říkajíc anonymně jen 1. listopadu.

Věřím, že to může být a bude jinak. Abych to zdůvodnil, vezmu si k ruce text velkého rakouského spisovatele Josefa

Nám křesťanům je uloženo účinně svědčit ze středu naší víry i solidárním nasazením pro blaho člověka a společnosti, že jediné v kříži je pravá naděje – pro jednotlivce, pro vlastní zemi, pro Evropu a pro celé lidstvo.

Jan Pavel II.

Rotha, který se snad mohl vyjádřit i jasněji, ale míří správným směrem. Tato zdaleka ne časová Rothova teze zní: „Monarcha, monarcha sám zbraňuje uzurpátorovi.“ Roth míní, že pohledy, které se naň stále upírají, nutí monarchu k vyšší odpovědnosti a tím mu propůjčují „mrvní kompetenci pro for-

mu, míru, úvahu, moudrost“. Přemítá: „Na něm nespočívá zodpovědnost, kterou odloží po čtyřech či sedmi letech, nýbrž taková, kterou si ponese až k hodině své smrti a ještě dále, až na věčnost.“

A toto mi připadá jako rozhodující bod. Ani monarchistická, ani demokratická forma vlády jako takové nezabraňují úpadku státu do diktatury, ani cylindr, ani koruna jako takové před tím neochrání, nýbrž zcela a jediné odpověď na otázku: Vědí politikové o své odpovědnosti vzhledem k věčnosti? Chápu svoji moc jako něco, co je jim svěřeno „shůry“ a z čeho budou muset skládat účty Bohu? Chápu, že jejich rozum v rozhodujících a základních otázkách je jen jako dítě božské moudrosti odolný vůči omylu? Vnímají, že jejich vlastní vznešenost je vždy jen předzvěstí ztrocení sebe sama a sebezničení?

Ať se jedná o demokraticky zvolené prezidenty nebo monarchy – teprve ANO na tuto otázku dává zlatu koruny, která je stále ohrožena zneužitím, její pozhánání, „občanský filc“ proměňuje v „posvěcený filc“, který pak nezaostává za zlatem. Nebezpečí diktatury nezažehnává forma vlády, to zažehnává zpětná vazba na vyšší, nebeský a věčný zákon Boží. V encyklice *Evangelium vitae* (č. 70) je to napsáno taktó: „Hodnota demo-

kracie stojí a padá... uznáním objektivního mravního zákona, který je normotvorným zdrojem státních zákonů na základě přirozeného zákona vepsaného do lidského srdce.“

Tím se vracím zpět k císaři Karlovi: Proč nemá být svatým vzorem, jako jsou v Církvi i jini? Protože nosil korunu?

Nikoliv, má být vzorem, protože byl státníkem, jenž byl proniknut snahou být služebníkem Božím a tím také služebníkem svých národů. Když mu svobodní zednáři po prohrané válce navrhli, že mu vrátí jeho říši s tím, že jim udělá ústupky, prý jim řekl: „Dostal jsem svou říši od Boha a nechci ji dostat zpět od ďábla.“

Dnešní srůstající se Evropa potřebuje světce, kteří představují vzor pro zodpovědné politiky, a Evropa potřebuje duši. Jakou duši? Křesťanskou! Je to namířené proti židovským a muslimským obyvatelům? V žádném případě, neboť v křesťanské Evropě není místo pro všechno, ale pro všechny, podle míry oné spravedlnosti, která je základem právního státu.

Nemylme se: právě vznikající Evropa je v nebezpečí. Vztaženo k některým důležitým kritériím se zdá, že propadla „kulturě smrti“. Duch určité nezdravé minulosti se opět vrací, zakrytý jen šminkou dobře fungujícího hospodářství. Připomínám potraty, eutanázii, nesmyslné postoje Evropského parlamentu vůči homosexuálnímu manželství, ničení rodin feministickou ideologií a v neposlední řadě i spolupůsobení Evropy na životu nepřátelské ideologii OSN vůči rozvojovým zemím. Nejčerstvější příklad: Afghánci jsou hnáni z jedovatého jářma Talibanu do potratových programů, tyranským bičem jsou přitom přislíbené, ale v případě neposlušnosti zadržované peníze! A to působí země, které se cítí zavázány lidským právům a svobodě a ostatní státy nazývají osami zla! Nebo: Evropský parlament vypracoval zprávu, ve které odsuzuje všechna náboženství, která neodpovídají „politicky korektním“ představám určitých ideologicky zaslíbených poslanců – odluka Církve od státu, protože se stát staví na místo Církve a tím počiná prosazovat svůj „učitelský úřad“?

Kapucíni a války s Turky

V souvislosti s chystaným blahorečením velkého kapucínského otce Marka z Aviana přinášíme historický popis, který v roce 1928 zpracoval jiný kapucín P. Hieronymus Graf ke 400. výročí kapucínského řádu.

Odríznutá od svého slunce je Evropa jen můrou, pouze ve spojení s Bohem Izraele je nadějí postavenou na skále Církve. Tedy Boží stát? Nikoliv, neboť Církev na sebe neváže politickou moc, nýbrž to, co předpokládá moc církevní, Boží spravedlnost, a odkazuje odpovědné politické činitele na jejich vlastní specifickou odpovědnost. Spása nepřichází od rozdělující politiky apartheidu, který Církvě přisoudí roli černochoa a pošle ji do ghetta, ale od jasného rozlišování mezi Bohem a císařem.

„Evropská duše“ nepovstane v křesťanské Evropě prohlášeními, ale z lidí, kteří mají zálibu ve službě, cítí se jí zavázáni, a to vše v duchu západní tradice, která se od ostatních národních tradic liší svým biblickým původem. Proto by Církev měla postavit na pomníky veřejnosti muže a ženy, kteří tuto vytoženou a vpravdě lidem přátelskou Evropu ztělesňovali. Karel, poslední císař rakouský a král maďarský, by mohl být jedním z nich, jiní – demokraté – je budou následovat a doplňovat. Tak by se mohlo naplnit již citované tajuplné rčení svatého papeže Pia X., že císař Karel bude pro své národy po své smrti požehnáním – to proto, že svou vizi budoucí Evropy nepopsal na papíře, ale učinil ji světlem svého života. Císař Karel – útek do minulosti, nebo historicky lemovaná habsburská nostalgie? Ne, ale katolický přínos k vytváření nové Evropy na úrodné půdě židovsko-křesťanského dědictví.

Přeložil

Pavel K. Mráček OP

Biskup Andreas Laun

Se svatým Vavřincem z Brindisi přišli první kapucíni do Vídně v roce 1599 a vzbudili zde velkou pozornost svým hábitem a svou chudobou. Brzy se mělo ukázat, že jejich příchod je opravdu veden Prozřetelností, protože se stali zachránci města v jeho největší nouzi. Již před několika lety totiž vyhlásili Turci svatou válku a s císařskými vojsky, kterým velel papežský vojévůdce Aldobrandini, šlo několik kapucínů na papežův rozkaz jako polní kuráti. P. Marimus z Manuia byl při jednom útoku na Gran zasažen kulkou a usmrčen. Turci postupovali s velkou houževnatostí a urputností a papež uložil Vavřinci z Brindisi, aby získal německá knížata za spojence proti nim.

Světec stanul v této záležitosti nejdříve před Maximiliánem Bavorským. Ten spolu s dalšími katolickými knížaty uposlechl jeho výzvy. Zvláštním papežským breve přikázal papež, aby kapucíni pobývali u vojska. V říjnu 1601 přišel Vavřinec se svými spolubratry do tábora u Stuhlweißenburgu, kde stáli křesťané proti pětinásobné turecké přesile. Chtěli původně ustoupit, aby se vyhnuli jisté záhubě, ale nepřítel je obklíčil.

P. Vavřinec v plamenných slovech vyslovil prorocství o vítězství křesťanů. Jeho prorocství a požehnání dodalo odvahy skleslým bojovníkům. On sám vyskočil na koně, v pravé ruce pozdvížený kříž, jel v čele všech a vojsko ho takřka slepě následovalo. Sneslo se na ně krupobití strel ze tří stran. Vavřinec, vztyčený v třmenech, udělal křížem veliké znamení a celé stovky svědků, kteří to zažili, podávaly svědectví, že všechny střely

padaly bez cíle k zemi, aniž by někoho zasáhly. Viděli to křesťané i Turci a ti zmateni ustupovali zpět. Na bitevním poli zůstalo 30 000 padlých Turků, zatímco křesťanské vojsko ztratilo jen necelý tisíc mužů.

Několik dní nato se Turci opět sešikovali a chtěli křesťany napadnout u Tzhokoki. Opět se kapucín postavil do prvních řad tam, kde byla nejprudší bitva. Turci se na něho vrhli, jeho kůň byl zasažen ranou šavlí, ale velitelé Rosburg a Altain mu přispěchali na pomoc. „Otče, tady není pro vás místo!“ volali na něho. „Mýlíte se, moje místo je právě tady!“ zněla jeho odpověď.

S 300 000 muži proti křesťanům

Turecké nebezpečí pokračovalo po osmdesáti letech. V roce 1683 vyrazil tehdejší turecký velký vezír s 300 000 muži na západ, aby rozšířil své panství v Evropě od Černého moře až k Vídní. Inocenc XI. neúnavně vyzýval katolická knížata k obraně proti hrozícímu nebezpečí.

Kapucína Marka z Aviana, který byl známý svými zázraky,

Marek z Aviana

poslal na dvory a ty poslušně následovaly papežův hlas.

V Maďarsku měli kapucíni své kláštery již od roku 1642 ve Beszprému, Bozingu a v Prešpurku. Kláštery náležely k česko-maďarské provincii, ale většina kněží pocházela z Bavorska. Ti se od počátku připojili k vojskům a nabízeli všechnu pomoc, jakou mohli poskytnout. Když biskup Stahrenberg před hrozícím útokem vyzýval obyvatelstvo, aby opustilo město, zůstalo ve Vídni třicet kapucínů, aby pomáhali jako duchovní, ale i jako ošetřovatelé, což bylo jejich úkolem již předtím. Šli všem vstříc dobrým příkladem, ve dne v noci pracovali na opevnování města a jako úplnou novinku založili stálou hasičskou stráž, která se pak během obléhání měla velice osvědčit.

Na prosbu P. Emericha Sennela, který se mezitím stal biskupem, naléhal císař na papeže, aby poslal Marka k vojsku. Sám naléhavě prosil kapucíny, až se mnich odebral do tábora. Všichni důstojníci ho vítali s jásotem. Vojáci ho zdravili, jako by to byl vítěz právě skončené bitvy.

Generál Capara, který měl obavy z nepřátelské přesily, se ptal kapucína: „Můžeme nad takovým nepřítelem zvítězit?“ Ten odpověděl: „Já nejsem prorok, ale mohu odhalit, co mi Pán vnukl, a slavnostně prohlašuji, že Turci budou úplně poraženi a zanechají tu všechny své věci.“

8. září sloužil P. Marek polní mši, král Jan Sobiesky ministroval, on a všichni generálové přijali z rukou kapucína svatě přijímání. Pak začal boj o Kahlenberg. Tam stálo turecké těžké dělostřelectvo a pokládalo svou pozici za nedobytnou. S kapucínem na čele udeřili vojáci v rychlém útoku a stalo se něco nečekaného: při bitvě muž proti muži, při které byl i P. Marek stále v té největší vřavě, křesťané výšinu dobyli.

(Dokončení příště)

Pravověrní nemají šanci

Je to možné, že americké kněžské semináře jsou semeništem nevěry, nemravnosti a homosexuality? Je nedostatek kněží důsledkem společenského vývoje, nebo výsledkem vnitrocírkevních zlořádů a cílevědomých útoků na celibátní kněžství?

Právě takto zní obžaloba, kterou obsahuje kniha Michala S. Roseho „Goodbye! Good Men“: „Biskupové odpovědní za výchovu kněží dávají často špatný příklad svým nápadným pohrdáním onou sexuální morálkou, jasně hlásanou Církví, které slíbili věrnou službu. Je to pohoršení nevýslovných rozměrů, určitě stokrát horší než vše, co dosud média v USA o Církvi odhalila.“ Ten, kdo vznáší tuto žalobu, není nějaký církevní kritik, odpadlý kněz nebo zkrachovalý řeholník, nýbrž věřící katolík, ženatý otec čtyř dětí a aktivní a podnikavý novinář.

Subkultura seminářů

Při svém pokusu vnést světlo do skandálů v amerických kněžských seminářích nebere M. S. Rose žádné ohledy, neboť jde o to, „aby každý mimo subkulturu těchto seminářů mohl pochopit, co tak zosílilo krizi kněžských povolání v této (a nejen v této) zemi“. Rose si nestanoví žádné teoretické teze. Dokládá v nejvlastnějších slova smyslu svá neslychaná tvrzení množstvím konkrétních příkladů, citátů, osudů jednotlivců. Americký novinář jmenuje koně i jezdce: oběti a pachatele, kněžské semináře a jejich odpovědné vedoucí, vše zcela konkrétními jmény. Vypráví konkrétní příklady, některé tak otřesné, že se čtenáři tají dech.

Tak např. Timothy O'Keefe má v úmyslu vstoupit do jednoho starého řádu, ale na závěr vstupního rozhovoru mu představený kláštera řekne: „Time, jestliže nevěříš v kněžské svěcení žen, pak se do našeho řádu nehodíš.“ Je tu psycholog, který po odmítnutí jednoho kandidáta řekl rektorovi semináře: „Kdyby měl podob-

ný test podstoupit papež, byl by pravděpodobně označen za rigidního a netolerantního.“ Je tu citován jeden kněz, který analyzuje „heterosexuální exodus z kněžských seminářů“ v důsledku „dominantního postavení homosexuální kultury“: „Kandidáti kněžského stavu, kteří jsou heterosexuální, jsou zastrašováni, že seminář je instituce, jejíž etos je přednostně určován homosexuální kulturou.“

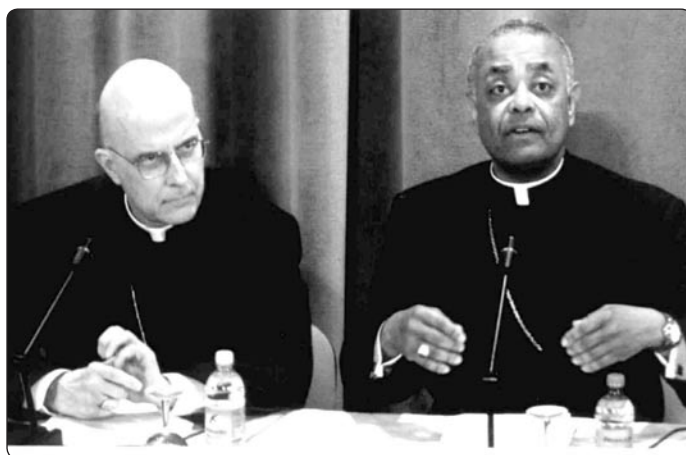
Teror a diskriminace

Rose odhaluje homosexuální struktury, které krutě terorizují ty, kteří zastupují katolickou sexuální morálku. Na celých stránkách vypočítává příklady odmítnutých kandidátů, kteří neobstáli vzhledem ke svým pravověrným názorům v oblasti sexuální mravnosti u psychologického testu: „Sexuálně nedozrálý“ nebo „dogmatický“ zní výsledné hodnocení. Kdo se hlásí

kriminace pravověrných mužů“ odpovědnými vedoucími mnoha seminářů. Homosexuální zvrácenosti jsou na četných seminářích zcela běžné, soudí autor a uvádí jména špiček z těchto institucí jako aktéry homosexuální scény.

Nevěřící, mimo Církev stojící a dokonce Církvi nepřátelší psychologové cílevědomě vyřazují pravověrné kandidáty. Rose dokumentuje takřka systematické postupy proti modlitbě růžence a eucharistické zbožnosti. V Chicagu bylo seminaristům sděleno, že je zakázáno během mše klečat a přijímat do úst. Kdo nechce tyto zákazy respektovat, musí odejít. „Dobří mužové, pravověrní a loyální ke katolické církvi jsou odmítáni jako neschopní pro kněžský stav,“ píše Rose.

Autor by byl pouze zručný kritik Církve, kdyby publikoval svá šokující zjištění bez lásky k Církvi, aniž by ukazo-

Arcibiskup z Chicaga, Francis George (vlevo) a biskup Wilton Gregory, prezident Biskupské konference USA na tiskové konferenci 23. dubna 2002 v Římě o problému pedofilních kněží v USA

pozitivně ke kněžskému celibátu a odmítá uznat homosexualitu jako normální, s tím se zde jedná, jako by měl znaky sexuální zvrácenosti, uzavírá Rose. Existuje zde zcela zjevná „dis-

val východisko. Opravdu z každé stránky je cítit, že Rose vytáhl do boje nikoliv proti Církvi, ale z lásky k ní proti zlořádům uvnitř této Církve. Úbytek kněží a následný nedostatek povolání

není něco přirozeného, ale je to výsledek cílevědomé práce těch, kteří nechtějí akceptovat nauku Církve o kněžství, tak zní jeho soud.

Jako nosný sloup pro protimodel, tedy pro pravověrné a zbožné kandidáty pro atraktivní semináře doporučuje tento novinář každodenní účast na mši svaté, častou svatou zpověď, denní zpytování svědomí, dobré duchovní vedení a duchovní četbu Bible a jiných duchovních spisů, dny duchovní obnovy a mariánskou úctu. I přes skličující výsledky své sondy je autor přesvědčen, je možné obrátit tento trend. Biskupové si ce dobře vědí, co je třeba dělat, aby se kněžský stav stal přitažlivý pro mladé muže, ale část episkopátu není schopna a ochotna poučit se z vlastních chyb, stěžuje si Rose. „Jsou neschopní přiznat, že úbytek povolání není přirozený jev, nýbrž krize vyvolaná lidmi, kteří propagují vymření celibátního kněžství a programy, které jsou v rozporu s posláním katolické církve a nechtějí připustit ty kandidáty, kteří se představují s ochotou sloužit věrně Církvi.“

Rose se omezuje při svém šetření výlučně na USA. Ale některé případy jsou tak úděsné a tak četné, že se musíme oprávněně ptát, jak je tomu v jiných západních zemích. V New Yorku je nyní jeden 57letý obchodník, dřívější student teologie, který podává žalobu na svou diecézi, že prováděla nábor pro homosexualitu. Jeho argumentace zní: „Výuka v semináři byla v rozporu s autentickou katolickou teologií a vytváří podmínky, za kterých jsou sexuální skandály zcela přirozeným průvodním jevem.“

Michale S. Rose: „Goodbye! Good Men. How Catholic Seminaries Away Two Generations of Vocations From the Priesthood“, Aquinas Publishing LTD, Cincinnati 2002, 368 str.

*Podle „Komma“ 15/2002
překlad -lš-*

Kudy vede cesta ke smíření?

Pan profesor Küng projevil zájem, aby se s ním církev opět smířila. Nebylo by nic krásnějšího, než kdyby k tomu skutečně došlo, a bylo by to oslavou Božího milosrdenství. Ale způsob, jakým si pan profesor toto smíření představuje, značně vybočuje z mezí, v jakých si smíření dvou stran představujeme. Profesor Küng vystupuje z pozice, jako by to byla církev, která se na něm dopustila krivdy, a on je nyní ochoten přijmout její omluvu. Dříve než by mohlo k nějakému smíření dojít, bude zapotřebí, aby jak Hans Küng, tak ti, kteří mu dnes i na vysokých místech církve přitakají, se trochu poohlédli a zpytovali svědomí, kdo má komu co odpouštět. Snad k tomu může přispět, když si připomeneme několik bodů z odpovědi Vittoria Messoriho v Corriere della Sera z 30. října 1996, v nichž Messori reaguje na „Deset tezí o budoucnosti církve a papežství“ Hanse Künga z 27. října v témž listě.

Milý pane profesore Küngu, jste kněz, bude Vám 70 a šel jste do semináře již jako mladý člověk. Znáte tedy svět kléru do všech podrobností. Slyšel jste také různé zábavné historky, v nichž jste hlavním představitelem. Jedna z nich je o kardinálech, kteří se shromáždili v konkláve k volbě nového papeže. Protože mezi sebou nemohli najít žádného kandidáta, který by byl dostatečně „progresivní“ a mohl kormidlovat lodičku Petrovu do slunné budoucnosti, poslali vyslance k Vám do Tübingenu. Měl zjistit, zda byste byl ochoten převzít papežský úřad. Vy jste však odpověděl: „Já a papežem? To je prachspřstá provokace Vatikánu! Kdybych byl papežem, pak už bych nebyl neomylný, jak jsem nyní jakožto teolog avantgardy, kterým chci také zůstat.“

Zábavná historka, ale je v ní kus pravdy. Když čteme věci, které se přibližně již 15 let opakují, jen v tónu jsou stále agresivnější, takže to někdy hraničí s urážkou, získáme opravdu dojem, že si připisujete charisma neomylnosti, charisma, které upíráte tomu a těm, kteří mají tuto neomylnost zajištěnu přispěním Ducha Svatého.

Svámi tezemi o papežství jste nyní zašel tak daleko (což konstatujeme se zármutkem), že počítáte jen se smrtí, která by měla zasáhnout, aby osvobodila loď církve od kapitána, který jí podle Vás chce potopit. Na otázku, zda si přejete odstoupení tohoto papeže, když tak velice naléháte

na změnu v čele církve, odpověděli jste rozhodným „ne“. Prohlásil jste ve skutečnosti že „tento papež (cituji doslovně) by dělal po svém odstoupení všechno,

Vittorio Messori

aby dosadil někoho v duchu vojtylanismu a Opus Dei. Proto je třeba zaručit, aby byli kardinálové vedeni bez ovlivňování jen Duchem Svatým.“

Karol Wojtyla, pokud je na živu, by byl „manipulátor“, ne-

snitelná překážka pro Ducha Svatého... Proto ať raději co nejrychleji zemře. Ven!

Jsem přesvědčen, že kdyby měl být sledován Vámi navrže-

Prof. Hans Küng

ný kurz, Petrova loď by ztroskotala na útesech nebo by ji opustila celá posádka. (...)

Člověk, kterého byste tak rád ovlivnil, je už unaven návrhy, které mu předkládáte: desakralisace, profanisace, racionalismus,

TRNOVÁ KORUNA

Nejnovější výzkum Turínského plátna, který provádějí manželé Alan a Mary Whangerovi, nasvědčuje, že trnová koruna na hlavě Ježíše Krista byla dvojitá. Jedna měla formu věnce obepínajícího hlavu a druhá připomínala spíše čepici, jakou nosili židovští velekněží, a bylo na ni použito trní a bodláčí. Ta první se velice podobá trnové koruně přechovávané v pařížské katedrále Notre Dame, která má být původní trnovou korunou.

Z historického hlediska je to jediný případ, kdy se v souvislosti s popravou hovoří o trnové koruně. Podle vyjádření prof. Whangera objasňuje dvojitá koruna dosud nevysvětlené rány na Kristově zátylku. Zřejmě se mu římské vojáky vysmívali nejen korunou, která připomínala věnec na hlavě římského císaře, ale také bolestnou parodií velekněžské čepice. Mezi pylovými zrny rostlin, které tehdy prokazatelně rostly jedině v okolí Jeruzaléma, jsou přítomna i pylová zrna trnovníku a bodláků.

Kath-net

POCTA VLASTNÍMU TĚLU

Uctívání vlastního těla jako modly se šíří v touze po prožívání tělesného blaha. Moderní člověk už nemá nic, čemu by se mohl klanět, než své vlastní tělo. Za touhou po uvolnění, harmonii a atraktivnosti stojí touha po kultických rituálech, které by nahradily bohoslužby. Přitom se zcela přehlíží proces stárnutí. Čím více se člověk oddává kultuře těla, tím méně prožívá svou vlastní přirozenost. Kath-net

libertinismus, osvícenství, společenství. On totiž hledá přímo zoufale to, co je posvátné, symbolické, hledá tajemství, tradici, kázeň, náboženství, autoritu, zázraky, mystiku, anděly, vizionáře... A čím více z toho dostává, tím více chce. (...)

„Dnešní člověk“, o kterém sníte, utíká před debatami „osvícených teologů“ a spěchá tam, kde slyší mluvit o zjeveních, odmítá číst dokumenty pracovních skupin a komisí, ať jsou jakkoliv důvtipné. Naslouchá raději dychtivě, když se mluví o Turínském plátnu, o Lurdech, o Fatimě nebo o Medžugorje, o zázracích a dobrých a zlých andělech. Opouští farnosti, které se redukovaly na volení rad a grémií, a klepe na dveře u charismatiků, ale také u sekt a nových církví, jen aby znovu našel, co je posvátné a náboženské, a nikoliv sociologie a ideologie.

Tento člověk respektuje síce kněze a řádové sestry, kteří se oblékají jako „průměrný člověk“, ale přenechává je jim samým a raději vyhledává muže ženy, kteří se „liší“, protože „jsou od Boha“, třeba jako Pater Pio, který nic nevěděl o „pastoračních plánech“ a „kerygmatických přístupech“ a který by vůbec nerozuměl přednáškám profesora Künga, a právě proto svým životem přitáhl více duší než všechny teologické fakulty minulosti i budoucnosti.

Byl jsem jednou na prezentaci jedné z mnoha Vašich knih, kolem které bylo jak obvykle mnoho povyku. Ve svém díle

Pokračování na str. 19

Etický relativismus a kanibal z Fuldy

Nóta Kongregace pro nauku víry o chování katolíků v politickém životě kritizuje předsudek, který se v západním světě stal již základní součástí politického smýšlení. Tento předsudek je možno shrnout do těchto tezí:

1. Nejvyššími hodnotami svobodného demokratického řádu jsou tolerance a pluralismus.

2. Tolerance je neslučitelná s přesvědčením, že někdo může mít absolutní a konečnou pravdu.

3. Právní řád svobodného státu se zakládá výlučně na vůli jeho občanů. Nesmí předpokládat žádné etické principy, které uznává jen část občanů.

4. Něco jako „přirozené právo“ neexistuje. Právo může zakazovat jen takové jednání, které se přiči vůli těch, kterých se takové jednání týká.

Předsudek, v jehož základech jsou tyto teze světonázorového liberalismu, je nejen mylný, nýbrž přímo nebezpečný, a to nebezpečný pro svobodný právní stát. Jen díky určité nedůslednosti v dodržování takových principů zůstávají tyto neblahé důsledky nejdříve skryty. Podrobuji v této úvaze uvedené teze kritické diskusi.

Tolerance a pluralismus

1. Pluralismus je mnohooznačné slovo. Stvoření je pluralistické: je tu množství druhů, různost lidí, ras, národů, kultur a v nich opět mnohost seskupení a individuí. Tato mnohost vytváří bohatství světa. Redukce mnohosti znamená ochuzení. Ochuzení čeho? Ochuzení světa. Kdyby svět nebyl jeden, kdyby nebylo jedno bytí, nemělo by smysl mluvit o mnohosti jakožto o bohatství. Náš pojem „být“ zahrnuje všechno, co existuje. Tvr-

zení, že existuje něco mimo bytí, obsahuje protimluv.

Totéž platí o pojmu pravda. Když někdo řekne, že určitá věc se má tak a tak, vylučuje tím, že tomu tak není. A i když někdo tvrdí: nikdo nemůže skutečně vědět, že něco je takové a ne jiné, tvrdí už sám tím opět něco, co je buďto pravdivé, nebo nepravdivé. Kdyby existovala pluralita pravdy, nebylo by možno nic tvrdit. Newtonova gravitační konstanta buďto platí, nebo neplatí. Bez univerzálního pojmu pravdy padá veškerý vědecký výzkum jako bezpředmětný. Jiná je otázka, pokud jde o přiměřenost našich pojmů, když hovoříme o neempirické skutečnosti. Tato otázka však není naším tématem. Protože o Bohu můžeme hovořit a přemýšlet jen v obzorech, dal nám Bůh přiměřený obraz sebe samého v Ježíši Kristu: *Kdo viděl mě, viděl Otce* (Jan 14,9).

Ale nejen pojmy bytí a pravdy jsou podle své definice univerzalistické, platí to i o pojmech **dobra a zla**. Platon říká: „*Dobro, které je zjevné, je všem společné.*“ Když říkáme, že pluralismus je něco dobrého, pak má tato věta smysl jen tehdy, jestliže slovo „dobrý“ má samo pro kaž-

dého jednoznačný smysl. Jestliže dobro a zlo jsou relativní, pak nemají tato slova ve skutečnosti žádný význam. Především bychom tím ztráceli možnost odsoudit jakýkoliv zločin proti lidstvi. Heinrich Himmler, velitel SS ve Třetí říši, oslavoval v jedné své řeči samozvanou morálku katů z Osvětlení a chválil je za to, že bez vyhlídky na uznání a na zásluhy zbavovali lidstvo rakovinového nádoru židovství. Existuje zřejmě i určitá nezištnost zla. Ale jestliže v tomto případě mluvíme o „zlu“, může je relativista interpretovat pouze tak, že my všichni to cítíme jinak než Himmler, ale odsuzovat ho nemůžeme. Soudu o tom, co je lepší než něco jiného, se musí relativista vzdát, poněvadž podle něho neexistuje žádné „nerelativní“, nezávislé měřítko dobra. Když Řekové věřili, že našli v 5. století před Kristem takové měřítko v „přirozenosti“, pak je to podle názoru relativisty proto, že prý si nebyli vědomi kulturní podmíněnosti lidských mravů.

Ale opak je pravdou. Právě tehdy, když si Řekové v důsledku cestování tuto kulturní podmíněnost uvědomili, začali ihned hledat nerelativní, na člověku a jeho kultuře nezávislé kritérium, podle něhož by mohli rozsuzovat mezi lepším a horším mravním jednáním. Že takové kritérium musí existovat, vyplývá už z toho,

že se lidé o ně přou. O otázkách vkusu se nepřeme. O dobrém a zlém se přeme, protože soudy o dobrém a zlém zahrnují vždy nárok, že platí všeobecně. Ostatně ve většině případů existuje v celé lidské rodině shoda a jednota o tom, co je chvályhodné a co si zaslouží pohanu. Všude, kde nepůsobila nějaká ideologická převýchova, patří vděčnost a láska k rodičům, věrnost, čestnost, statečnost a milosrdenství k něčemu krásnému, nevděčnost, zrada, lež, zbabělost a krutost naopak k něčemu hanebnému.

Výše jmenované ctnosti nevynalezlo křesťanství, nýbrž je pouze přivedlo k neomezenému rozvoji. Osvobodilo je od přinucení vyplývajícího ze sebezáchovy. Křesťanství učí: Kdo koná Boží vůli, může svou sebezáchovu přenechat Bohu. To teprve činí to, co je mravní, zcela nepodmíněným.

2. Relativismus zná jen jednu ctnost: toleranci. Ale i zde je protiklad. Relativismus nemůže něco takového, jako je tato požadovaná tolerance, zdůvodnit. Proč má být tolerance hodnotou? Protože podporuje vnitřní mír uvnitř nějakého společenského celku? Ale tento mír může být podporován také tak, že potlačíme a vymýtime každé jiné smýšlení. Není pak na místě být tolerantní také vůči těm náboženstvím a světovým názorům, které propagují nesnášenlivost? Není pak každé přesvědčení stejně dobré jako jiné? Někteří relativisté horují pro toleranci všeho, i netolerance, někteří horují pro netoleranci netolerance, ale přitom za netoleranci pokládají již každé opravdové přesvědčení o pravdě, tedy přesvědčení, které opačné přesvědčení pokládá za nepravdu. Kde je tolerance nikoliv druhotnou, odvozenou, nýbrž naopak nejvyšší hodnotou, tam se proměňuje v nesnášenlivost i vůči tomu, co teprve propůjčuje toleranci hodnotu: netoleruje totiž **posvátnost svědomí**. Lidské oko

LEXIKON PRO RODINY

Vatikan zveřejnil svůj Lexikon pro rodiny. Má 900 stran a jeho autorem je Papežská rada pro rodinu. Pojednává o takových tématech jako homosexualita, ochranné prostředky, poradenství v konfliktním těhotenství a rovnoprávnost pohlaví. Hlavní funkcí lexikonu je analýza a nová definice asi 80 dnes již běžně používaných sporných pojmů. Mezinárodní organizace, mezi něž patří OSN, zavedly slovník, který vede k vážným morálním zmatkům. Různé prostředky proti otěhotnění jsou např. propagovány pod pojmem „reproduktivní zdraví“.

Do lexikonu přispěli odborníci jako kardinál prof. Leo Scheffczyk a psycholožka Christa Mevesová.

Média v USA a homosexuální lobby již proti tomuto dílu protestovaly. Dílo totiž definuje homosexualitu jako pojetí „bez jakékoliv sociální hodnoty“. Slovník reflektuje stanovisko papeže, že homosexuální jednání je proti přirozenému zákonu.

Vatikán a Harry Potter

Do jaké míry lze názor, který vyslovil Peter Fleetwood o knihách Harry Potter, pokládat za kladný postoj Vatikánu k autorce J. K. Rowlingové a jejímu dílu, můžeme posoudit z odpovědi prefekta Kongregace pro nauku víry spisovatelce Gabriele Kubové. G. Kubová mu poslala své námitky proti hodnocení P. Fleetwooda. Ve své odpovědi kardinál Ratzinger mimo jiné uvádí doslova: „*Je dobré, že záležitosti Harryho Pottera objasňujete, protože tyto knihy jsou subtilní pokušení, které působí nepozorovaně, a tedy hluboce a ničí v duši křesťanství ještě dříve, než tam mohlo správně vzejít.*“

Jsme nyní opravdu zvědaví, zda budou tiskové agentury šířit tento soud se stejnou horlivostí a nadšením, jako výroky P. Fleetwooda. Bylo by ovšem na místě, aby kardinál Ratzinger nezůstal pouze u soukromého dopisu, ale vyjádřil svůj soud na obdobném fóru jako P. Fleetwood.

Po zevrubné analýze Harryho Pottera dospěla G. Kubová k jednoznačnému závěru: Harry Potter je globální sklouznutí do okultního pohanství. Mate rozlišovací schopnost mezi dobrem a zlem a strhává zábrany před okultními praktikami.

-red-

by samo o sobě nemělo žádnou hodnotu, kdyby neexistovalo světlo a viditelný svět. **Přesvědčení člověka by nemělo žádnou hodnotu, kdyby neexistovala pravda a dobro, podle kterých se svědomí orientuje**, i když se v některých jednotlivých případech může mýlit. Lidská důstojnost se zakládá na tomto vztahu k pravdě. Tolerance však od této důstojnosti ustupuje. Relativismus popírá hodnotu toho, na čem se tolerance v první řadě zakládá: to je **hodnota přesvědčení**. Jakýkoliv dialog mezi náboženstvími a světovými názory a přesvědčeními o pravdě je nemožný tam, kde sám dialog nastupuje na místo přesvědčení a prohlašuje za neschopného dialogu každého, kdo přichází s přesvědčením, kterého se nechce vzdát a které nehodlá proměnit na pouhou hypotézu. Tento způsob myšlení není něco ryze teoretického. Liberální netolerance je dnes v západním světě zcela samozřejmá. Kdo se staví proti ní, platí za „fundamentalistu“ a je odsunut na periferii.

3. Bezbřehá tolerance je něco nemožného. Od přistěhovalců můžeme přece očekávat, že přizpůsobí své mravy hostitelské zemi. Od každého, s kým se stýkáme, musíme očekávat, že jeho jednání neporušuje základní pravidla lidského soužití. Jestliže někomu jeho svědomí velí, aby se stal teroristou, je mu třeba zabránit v tom, co mu jeho svědomí ukládá. Právě tím, že je mu v jeho jednání zabráněno mocí, projevuje se respektování jeho svědomí, neboť nikdo není ve svědomí zavázán, aby udělal to, co je pro něho nemožné. Pro relativistu však neexistuje rozdíl mezi správným a zcestným svědomím. Nezná žádné nadsubjektivní měřítko, které by mu umožnilo takové rozlišování.

Právní řád státu

Společenský řád podle relativistického pojetí se nezakládá

na Bohem chtěné „přirozenosti věci“, nýbrž jen na lidské svévoli. V demokracii platí pravidlo, že svévole většiny je východiskem pro rozhodování. Neznamena to, že existuje něco jako přirozené právo většiny vnutit menšině cokoli? Kde je pak hranice toho, co je možno takto vnučovat? Relativista zná jen dvě alternativy: buďto faktické přijetí postiženou menšinou, nebo faktická přesila většiny. Žádná z těchto alternativ však není přijatelná. Znamená to anarchii. Faktická přesila, tedy právo silnějšího, není právo, nýbrž bezpráví. Každý lidský životní řád, který si zaslouží toto pojmenování, vychází z rozhodné vůle položit jasné meze fyzické přesile. Relativista původ těchto hranic nezná, a proto má jen jednu alternativu: anarchii, nebo tyranii. Tyto alternativy jsou nevyhnutelné, jestliže neexistuje řád založený na rozumné lidské přirozenosti, která politickou moc současně legitimuje i ohraničuje.

Velký biskup kardinál Clement August von Galen na konci druhé světové války nad troskami münsterského dómu řekl shromážděným katolíkům: „To, co jsme nyní prožili, tyranii, pronásledování, teror a zpusťování, je Boží trest za to, že Němci do preambule své ústavy v ro-

ce 1919 napsali: »Všechna moc státu pochází z lidu.« Nyní jsme zažili moc, která vyšla z lidu, a přišel čas, abychom si přiznali jediný legitimní původ každé státní moci, i demokratické, totiž Boha.“ Již Platon napsal: „Nikdo není pánem člověka, jedině Bůh.“ Tak jako papež nevděčí za svou autoritu kardinálům, kteří ho zvolili, tak také demokraticky zvolený státník nevděčí za ni lidu, který ho zvolil. Pro každého z nich platí slova, která řekl Ježíš Pilátovi: „*Neměl bys nade mnou žádnou moc, kdyby ti nebyla dána shůry*“ (srov. Jan 19,11). Hranice jeho moci mají stejný původ jako legitimita této moci: **přirozený mravní zákon, ve kterém se projevuje Boží vůle**.

Kde lidové zástupci schvalují zákony, které tomuto řádu odporují, tam končí povinnost loyality. Jestliže většina národa schválí vymýcení nebo zotročení jakékoliv menšiny, tam je právem a povinností každého občana, který pozná protiprávnost takového zákona, aby se postavil proti němu na stranu postižené menšiny, aby pomáhal ohroženým a zasazoval se o zavedení takového řádu, který znemožní většině dopouštět se „uzákoněného“ bezpráví. Když se mu na to dostane námitky, že nábožensky motivovaná menšina nemá

k tomu právo, pak jeho odpověď musí být: „My vám nevnucujeme náboženství, ale bráníme vám, nakolik můžeme, znásilňovat nebo usmrčovovat nevinné, i když vy věříte, že na to máte právo. A tím, že to děláme, hájíme legitimitu řádu, na kterém spočívá vaše vlastní moc.“

4. Liberalismus tento argument sice uznává, ale přijímá jen jedinou hranici lidského jednání: vůli postiženého. Odmítá všechny zákony, které by člověka omezovaly, za předpokladu, že nikdo nemá nic proti jeho vůli. Vůle však je příliš ambivalentní, než aby mohla nahradit pojem „lidského práva“. Vůli je možno zmanipulovat. Umíme si představit, že budou genetiky (nebo i převýchovatelé – pozn. př.) vyprodukovat jedince, kteří budou srozuměni s tím, že jsou pouhými otroky. Proč bychom to neudělali, když neexistuje nic takového, jako je důstojnost lidské přirozenosti, nýbrž jen jedna hodnota vůle většiny? Dnes se veřejně propagují perverze, jako sadismus a masochismus, při čemž se předpokládá, že sadista bude sadisticky nakládat pouze s masochistou.

Na soud liberálních relativistů čeká tvrdý oříšek. Krátce před Vánocemi bylo oznámeno, že přímo ve Fuldě si našel jeden muž pomocí internetu komplice, který je ochoten dát se od něho zabít a sníst. Na videozáznamu bylo možno sledovat, jak si oběť dala nejdříve amputovat svůj penis, který oba společně upekli a snědli. Pak následovala vražda. To všechno se odehrálo ve vzájemné nezmanipulované dohodě. Nejedná se tedy podle relativistického názoru o zločin. Neměl by tento otřesný případ být podnětem k novému vážnému zamyšlení nad pojmem přirozeného mravního zákona?

Vyšlo v L'Osservatore Romano, týdenní vydání v němčině 7. 2. 2003.

Z Der Fels 3/2003
přeložil-lš

Bašta Pána Boha (16)

„Proboha, jakobíni! Do vele-
důstojné skříně! Jasně!“ opakoval Filip poslušně.

„Idiot!“ zabručel Jirka. „Tak celé ještě jednou.“

Nyní se to podařilo lépe. „Matka“ opět „knězi“ objasňovala, proč musí Filip tolik jíst, když se „četník“ hnal po schodech nahoru. V tom okamžiku byl však už „kněz Coudrin“ ve skříně a zadní stěnou zmizel v tajném pokojíku. Filip – matka – právě zamkl, když „četník“ rozrazil dveře pokoje.

„Musíš ještě trochu rychleji zamknout!“ káral tluštíka. Ale jinak byl s generálkou spokojen.

Ve stejnou dobu se ulicemi Poitiers belhal o dvou holích jeden žebrák. Vždy se zastavil, než se sténáním pokračoval v cestě.

Nějaká žena, pohnutá soucitem, přišla za ním a darovala mu pár mincí, které žebrák přijal a zašeptal: „Zaplať Pán Bůh!“

Kousek před nemocnicí pro nevyčísitelně nemocné se stařík náhle zastavil a zíral na okamžik na dva muže, kteří byli oblečeni jako jakobíni a přicházeli rovnou k němu. Pak udělal několik rychlých kroků a zmizel v nemocnici. Také oběma jakobínům byl žebrák nápadný.

„Nechám si useknout hlavu, Jene Planiere.“ zabručel jeden z nich, který se díky svému důslednému smýšlení stal velitelem kraje v Poitiers, „nechám si useknout hlavu, jestli to není on.“

„To myslíš vážně, že by ten mrzák mohl být Petr Coudrin, Jiří Piorry?“ namítal pochybovačně Jan Planier, prezident trestního soudu.

„Omyl je vyloučený,“ odpověděl krajský velitel. „Znám přece jeho umíněnou selskou palici ještě z kněžského semináře. Musel ho vysvětit jeden z těch, co odmítli přísahu. Ať zajde na mor!“

„Petr Coudrin v Poitiers!“ Jan Planier hvízdal překvapeně.

„Všude toho lotra hledají. Jakobíni v Chatellerault jdou zběsile po něm. Sledovali už jeho stopu až k zámeckému statku De la Motte – d'Usseau. Ale potom najednou zmizel. No, kdyby to byl ten žebrák, a já už o tom taky přestávám pochybovat, měli bychom ho teď v pasti. Nechám ihned celou nemocnici prohledat národními gardisty. Tady nám už nemůže zmizet!“

Soudní prezident pokynul jednomu četníkovi a přísně mu nařídil, ať nespustí oči ze dveří nemocnice, aby nikdo neproklouzl ven. Oba potom rychle spěchali na strážnici národních gardistů.

V Poitiers však tehdy nebyli žádní větší nepřátelé církve, žádní nelitostní pronásledovatelé těch, co odmítli přísahu, kromě Jana Piorryho a Jiřího Planiera, kteří se oba jako odpadlí kněží rychle vyšvihli na vysoká místa v revolučním státě.

Mezitím chodil Petr Coudrin v nemocnici mezi pacienty z pokoje do pokoje, od lůžka k lůžku. Zde mohl zcela bez obav vykonávat svou kněžskou službu. Mezi vlastními přáteli, kteří byli všichni zasvěceni smrti, nebylo zrádce. Jak se jim rozzářily tváře, když kněz položil ruku na jejich horká čela, podal napít trpícím horečkou, zoufalým dodal odvahu laskavými slovy. Ke každému lůžku přinesl útěchu a radost, všude daroval něco z lásky Božího Otce.

Coudrin nemocnici navštívil už víckrát a nemocní čekali s touhou každé ráno na jeho příchod. S radostí ho také zdravila hodná sestra Ave, která ho vždy nechala nerušeně působit mezi umírajícími. Samozřejmě se netajila svou obavou o něj, neboť právě v nemocnicích slídili revolucionáři obzvlášť zběsile po kněžích, kteří odmítli přísahu.

Petr Coudrin právě vyzpovídal jednoho umírajícího. Ny-

SOBOTA 3. KVĚTNA – DEN PANNY MARIE – MARIÁNSKÁ POUŤ PRAHOU, konaná při příležitosti 85. výročí stržení Mariánského sloupu – 265. ročník.

Program: 10.00 hod. – mše svatá v bazilice Nanebevzetí Panny Marie, Strahov ● 11.45 hod. – procesí z baziliky k soše P. Marie ● 12.20 hod. – zahájení pěší pouti ve Strahovské zahradě. **Jednotlivá zastavení pouti:** 12.45 – kostel sv. Karla Boromejského ● 13.15 hod. – kostel Panny Marie Vítězné – Pražské Jezulátko ● 14.00 hod. – kostel Panny Marie pod Řetězem ● 14.30 hod. – kostel sv. Františka z Assisi ● 15.00 hod. – kostel sv. Jiljí ● 15.30 hod. – Staroměstské náměstí, základní kámen Mariánského sloupu ● 15.45 hod. – Týnský chrám ● 16.00 hod. – občerstvení v Dominikánském klášteře.

MARIÁNSKÁ POBOŽNOST U SV. JILJÍ

Program: 17.00 – adorace Nejsvětější Svátosti ● 17.45 – mariánská pobožnost, která se dříve konala u Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí ● 18.30 – mše svatá ke cti Matky Boží Panny Marie.

Pořadatelé pouti: Národní rada Sekulárního františkánského řádu ● Společnost pro obnovu Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze ● Československý Orel.

ní vyňal z rozedraného kabátu stříbrnou schránku, s hlubokou úctou ji otevřel a pozvedl Tělo Páně.

„Ó Pane, nejsem hoden, abys vešel pod mou střechu, ale řeknu jen slovo a má duše bude uzdravena.“

Sestra Ave třikrát zazvonila zvonečkem, kleče u lůžka nemocného, a na všech postelích se zvedali nemocní a vyzývali Vykupitele, který přišel do této bída.

Sotva však umírající přijal poslední svaté pomazání, otevřely se dveře a do pokoje se vřítla stará služebná, zsinalá strachem a volala: „Celá nemocnice je obklíčena národními gardisty. Právě pronikají do domu!“

„Zachraňte se!“ zvolala sestra Ave ke knězi. Několik nemocných vykřiklo zděšením. Jediný, kdo neztratil rozvahu, byl Petr Coudrin. Už slyšel kvapně kroky na chodbě, už se ozývalo bouchání dveří nemocničních pokojů. Zdálo se, že už není pomoci.

A tu v posledním okamžiku zpozoroval, že jedno z lůžek není obsazeno. Na štítku bylo napsáno jméno Marche – á – Terre.

„A kde je tenhle?“ rychle se zeptal sestry.

„Mrtev! Dnes ráno jsme ho převezli do márnice,“ odpověděla sestra Ave.

Nato skočil Coudrin bez váhání do prázdné postele a přetáhl si deku až k obličejí.

V témže okamžiku se vřítli do nemocničního pokoje dva vojáci občanské gardy.

„Kam jste schovali toho kněze?“ obořili se na sestru.

„Pst! Ticho!“ okřikla je Ave. „Zde leží umírající!“

„No a co!“ zavřeli vojáci v odpověď. „My chceme vědět, kde je kněz schovaný!“

„Hleďte tedy, když se domníváte, že se zde nějaký kněz zdržuje!“ odpověděla sestra neohroženě. „Však uvidíte, jestli je kromě nemocných a pečovatelek někdo v domě. V tomto pokoji však, jak sami vidíte, v žádném případě nikoho neobjevíte.“

„Však my už ho najdeme.“ zabručeli národní gardisté, poté co se podívali pod každé lůžko a prohlédli každý kout. Pak s láteřením opustili pokoj.

Když o hodinu později s nádvádkami vzdali neúspěšnou domovní prohlídku, zvedl se Coudrin z nemocničního lůžka a vesele řekl:

„Jsem Marche – á – Terrovi skutečně zavázán díky. Vypadá to, že mi svou smrtí zachránil život.“

„Musíte opustit Poitiers, důstojnosti!“ zapřísahala kněžze sestra Ave. „Zdá se, že vás poznají. Gardisté věděli dokonce i vaše jméno.“

„Mohu si představit odkud,“ zasmál se Coudrin bolestně. „Moji milí bývalí spolubratři mě zas jednou poznali, když jsem se s nimi setkal přede dveřmi nemocnice. Ale nebojte se, v budoucnu už v Poitiers žádný Petr Coudrin nebude.“

„Chcete tedy uprchnout?“

(Pokračování)

KUDY VEDE CESTA KE SMÍŘENÍ?

- pokračování ze str. 15

žádáte od katolické církve přesně to, co nyní v těchto posledních letech, totiž: manželství pro kněze, kněžství pro ženy, možnost uzavírat další sňatky po rozvodu, sňatky homosexuálů, volnost v antikoncepci, uznání potratů, volbu farářů, biskupů, ba i papeže všemi, požadujete schizmatiky a bludaře jako vzory, ateisty a agnostiky jako hrdiny, protože oni jsou podle Vás učitelé života a myšlení. Zkrátka stále jako na mlýnku přikázání nového „rozumného člověka“, „odvážné reformy“ průměrného konformistického člověka Západu.

Na závěr vystoupil jeden protestantský pastor, který Vám pozorně naslouchal, a řekl: „Velice krásné a povznášející, pane profesore Küngu. Máte pravdu. To jsou reformy, které musí uskutečnit i katolíci. Ale řekněte mi jedno: Jak je to možné, že všechno to, co vy žádáte, máme už u nás tak dlouho, a naše chrámy jsou podstatně prázdnější než ty vaše?“

Na tuto otázku, která z nebe „pastoračních“ teorií sestoupila na tvrdou zemi, jste zůstal dlužen odpověď. (...)

Abych uvedl jen jeden příklad: V tomto roce požádalo 11 000 příslušníků anglikánské církve o přijetí do církve katolické. Za několik dnů bude posvěcen na katolického kněze někdejší anglikánský biskup. Jedná se o bratry a sestry, kteří se rozhodli přestoupit, když se anglikánská hierarchie usnesla, že bude světit ženy. Toto rozhodnutí však nepřímělo ani jednoho katolíka (a ani jedinou katolíčku), aby přestoupili do anglikánské církve. (...)

Co říkáte například Holandsku, které bylo před koncillem zemí s nejvíce kvetoucím katolickým životem na světě, a bezprostředně po koncilu se stalo Mekkou klerikálních progresivistů? Prosadili tam reformy, které Vy navrhuje, a dívali se s pohrdáním na „archaickou římskou teologii“. Země se stala v krátké době pouští, kde kostely, pokud nespady, se změnilly na supermarkety, porno-shopy a boudy s hamburgery. (...)

Snad proto, že jsem se v této staré církvi nenarodil, našel jsem v ní na základě zkušenosti konkrétního života místo lidskosti, svobody, moudrosti a naděje, které jsem tak marně hledal před tím v „moderně“, kterou Vy tak klamně předkládáte, ale ze které lidé po hmatu hledají východisko, aby neuvázli v poušti.

Možná, že se mýlím, ale jestliže se mýlím, pak je mi milejší činit tak ve společnosti těch, kteří v „polském papeži“, jak ho nazýváte, nevidí břímě, ale dar, tedy ve společnosti těch, pro které papež není pán, proti kterému je třeba rebelovat, ale otec; nikoliv předseda nějaké klubu, ale nástupce Petřův ve vedení církve, ve společnosti, která pro víru není jen a v první řadě „Vatikán“, nýbrž Kristovo tělo.

Překlad -lš-

Matice svatokopecská pořádá v neděli 11. května 2003 v 16.00 hod. ve Francouzském sále svatokopecské fary přednášku Ing. Valdštyňa na téma **Desáté století v českých dějinách**, zápas o stát a charakter jeho kultury – doba sv. Vojtěcha.

Liturgická čtení

Neděle 4. 5. - 3. neděle velikonoční

1. čt.: Sk 3,13-15.17-19

Ž 4,2.4.7.9

Odp.: 7a (*Hospodine, ukaž nám svou jasnou tvář! Nebo: Aleluja.*)

2. čt.: 1 Jan 2,1-5a

Ev.: Lk 24,35-48

Pondělí 5. 5. - ferie

1. čt.: Sk 6,8-15

Ž 119(118),23-24.26-27.29-30

Odp.: 1 (*Blaze těm, kteří krácejí v zákoně Hospodinově. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Jan 6,22-29

Úterý 6. 5. - památka sv. Jana Sarkandra (v Čechách nez. památka)

1. čt.: Sk 7,51-8,1a

Ž 31(30),3cd-4.6ab+7b+8a.17+21ab

Odp.: 6a (*Do tvých rukou, Hospodine, svěruji svého ducha. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Jan 6,30-35

Středa 7. 5. - ferie

1. čt.: Sk 8,1b-8

Ž 66(65),1-3a.4-5.6-7a

Odp.: 1 (*Jásejte Bohu, všechny země!*)

Nebo: Aleluja.)

Ev.: Jan 6,35-40

Čtvrtek 8. 5. - nez. pam. P. Marie,

Prostřednice všech milostí

1. čt.: Sk 8,26-40

Ž 66(65),8-9.16-17.20

Odp.: 1 (*Jásejte Bohu, všechny země!*)

Nebo: Aleluja.)

Ev.: Jan 6,44-51

Pátek 9. 5. - ferie

1. čt.: Sk 9,1-20

Ž 117(116),1.2

Odp.: Mk 16,15 (*Jděte do celého světa a hlásejte evangelium. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Jan 6,52-59

Sobota 10. 5. - ferie

1. čt.: Sk 9,31-42

Ž 116(115),12-13.14-15.16-17

Odp.: 12 (*Čím se odplatím Hospodinu za všechno, co mi prokázal? Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Jan 6,60-69

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	4. 5.	5. 5.	6. 5.	7. 5.	8. 5.	9. 5.	10. 5.
Antifona	518	518	1708	518	1653	518	518
Žalm	783	783	786	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	518	518	1708	518	1653	518	518
Antifony	540	1046	1062	1076	1092	1107	1123
Žalmy	1030	1046	1062	1076	1093	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	540	544	1710	550	1362	556	559
Antifona k Zach. kantiku	540	544	1361	550	1362	556	559
Prosby	541	544	1711	550	1655	556	559
Záv. modlitba	541	545	1361	551	1362	557	560
Modlitba během dne:							
Hymnus	519	519	519	519	519	519	519
Antifony	519	519	519	519	519	519	519
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	541	545	548	551	554	557	560
Záv. modlitba	541	545	548	551	554	557	560
Nešpory:							
Hymnus	517	517	517	1714	517	1362	517
Antifony	538	542	1056	1072	1087	1102	1118
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1087	1102	1133
Kr. čtení a zpěv	538	542	546	1717	552	1363	561
Ant. ke kant. P. M.	539	543	546	1361	552	1363	562
Prosby	539	543	546	1718	552	1664	562
Záv. modlitba	541	541	545	1361	551	1362	564
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

Matice cyrilometodějská s. r. o. nabízí z knih Karmelitánského nakladatelství

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24,
771 11 Olomouc 1; e-mail: knihy@maticecm.cz,
tel.: 587 405 431, fax: 585 222 803

Knud Eike Buchmann: CESTA K ÚSPĚCHU

Nikdo si jistě nemyslí, že úspěchu lze dosáhnout na základě prostudování příručky. Tato kniha však obsahuje velmi uspořádaný a přehledný soupis několika základních typů chování a postojů, které mohou člověku na cestě k úspěchu překážet, a cenné rady zkušeného psychologa, jak tyto překážky odstranit. Na rozdíl od příruček „carnegiovského“ typu zde není čtenář vyzván, aby se zaměřoval na vnější efekty svého chování, ale je přátelským tónem naváděn na změny svých vnitřních postojů. Text je provázen barevnými fotografiemi. Vhodné jako dárková publikace.

Váz., křídový papír, 165x155 mm, 48 stran, 109 Kč

Marion a Werner Küstenmacherovi: SVOBODA PRO NOVÉ PŘÁTELSTVÍ

Bylo to nádherné přátelství, zdálo se být věčné. Přesto je nyní rozbité. Bolí to. Autoři knihy však chtějí ukázat, jak se z této bolesti může stát jedna z nejcennějších zkušeností lidského života a jak najít cestu k novým přátelstvím. Texty jsou provázeny barevnými fotografiemi s přírodními motivy. Vhodné jako dárková publikace.

Váz., křídový papír, 165x155 mm, 48 stran, 109 Kč

O PŘÁTELSTVÍ S JÓZEFEM AUGUSTYNEM

Postřehy známého polského jezuita, tentokrát o přátelství. Augustyn říká, že moderní člověk až příliš často odsouvá přátelství na okraj svého života. Tváří v tvář této situaci je třeba postavit se odvážně na jeho obra-

nu a věnovat mu více pozornosti a času. Přátelství totiž může našemu životu dodat chuti, protože podle starého rčení je „přátelství solí života“.

Váz., 160x104 mm, 92 stran, 99 Kč

Kathleen Jones: VELKÉ ŽENY DUCHOVNÍ TRADICE III.

Poslední díl knihy Velké ženy duchovní tradice přináší životní příběhy těchto jedenácti žen: sv. Hilda z Witby, sv. Jana Františka de Chantal, sv. Markéta d'Youvillová, sv. Alžběta Anna Setonová, sv. Magdaléna Žofie Baratová, Mary Wardová, bl. Anna Javouheyová, bl. Filipina Duchesnová, bl. Marie MacKillopová, sv. Františka Xavier Cabriniová a bl. Kateřina Drexelová.

Brož., 180x105 mm, 148 stran, 129 Kč
K dostání je také I. díl - 158 stran, 129 Kč
a II. díl - 142 stran, 119 Kč

Marianne Höptner - Helga Höptner:

ŠTĚPÁNKA A JEJÍ KAMARÁDI

Příběh k prvnímu svatému přijímání

Štěpánka a její kamarádi se připravují u paní Steinerové na svaté přijímání. Od první hodiny až k velkému dni s nimi prožíváme nejen jejich seznamování se s vírou, ale i všechny napínavé a veselé události. Nedílným členem dětského spolku je i Štěpánčin pes Tessi, který se často postará o pořádný zmatek.

Brož., 162x117 mm, 106 stran, 79 Kč

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.